

SOLVEIG VON SCHÖULIZ

NALLERESAN

SOLVEIG von SCHOULTZ

NALLERESAN

BILDERNA AV
TOVE JANSSON

HELSINGFORS

HOLGER SCHILDTS FÖRLAG

HELSINGFORS 1945
CENTRALTRYCKERIET

Början:

Jo, det var så här: från början var det inte alls meningen att Nalleresan skulle bli någon bok. Den var bara små lösa blad som knackades ut på en skrivmaskin och skickades iväg över Ålands hav, några åt gången, till Ursa och Rabbi och deras fem barn som gungade i en hängmatta någon-

stans borta vid sjön Siljan. Men sedan när den började bli en tjock packe var det liksom trevligare att få pärmar till den, och förresten skulle Tulle snart ha slarvat bort bladen och gjort pappersdrakar av de mest spännande ställena.

Det är ju det med Tulle stackarn: hon bryr sig inte det minsta om bokstäver och sånt. Nalle Ivar, som har pluggat hela multiplikationstabellen utantill för nöjes skull, brukar förvånad skaka på huvudet åt henne. Men varför skulle Tulle vilja lära sig någonting? Det är mycket roligare att leka. Och varför skulle inte Tulle vara så barnslig hon vill? Mamma Rabbi har själv sytt henne (Ursa har bara gjort ullgarnshåret åt henne), och hur skulle det då kunna finnas något vuxet i Tulle?

Man skulle knappast tro att Tulle och Lizzi är syskon och nästan lika gamla, man skulle kanske inte ens tro att de tycker om varandra, så ofta grälar de och så olika ser de ut. Men man måste förstå Tulle: det är naturligtvis förargligt för henne, som

struntar i kläder och allt sådant där, att höra Lizzi gnälla över minsta fläck på sin blommiga kjol eller sina blommiga, påsydda skor. Tulle går barfota, hon, och det är lika bra. Men det är nu det att Lizzi är från en butik. Och när Tulle fräser till henne att hon är förnäm och »förnåpen», det är Tulles eget ord, tar Lizzi tvärt till lipen.

Lizzi har det nog besvärligt. Plötsligt är också Nalle Sven där med sitt »Piplisa, Pip-lisa!» På långt håll ser man på Nalle Sven

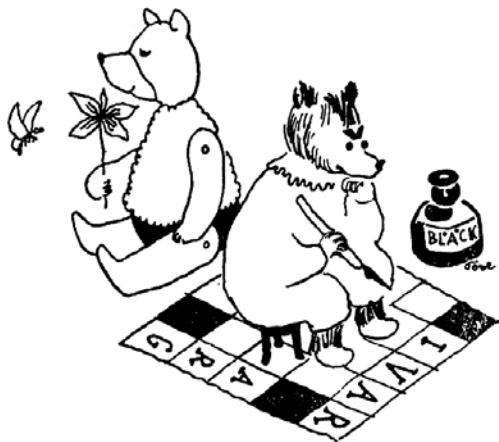
att han måste vara en kitslig person: nosen pekar rakt opp! Men den som känner Nalle Sven vet att när han är som värst behöver man bara sticka en blomma under näsan på honom, då glömmer han allt. Han står inte heller ut med att se någon sorgsen, utom den han retas med förstås.

Nalle Sven är ljusbrun och mycket sliten om fötterna. Sådan är Nalle Sven.

Han och Lizzi och Tulle är barn till Rabbi i hängmattan. Rabbi har mycket besvär med dem, de för ett förfärligt liv och man hör hur det skriker och väsnas och mumlar nära Rabbi.

Deras kusiner, Eiver och Nalle Ivar, är barn till Ursa och lite annorlunda som kusiner brukar vara. Det är inte det att Nalle Ivar skulle säga nej till skoj. Tvärtom. Men ett tu tre sitter han och ser tankfull ut igen. Och varför blir hans bruna ögon ibland blanka och sorgsna? Vet Nalle Ivar något som ingen annan vet? Eller är det bara för att han är så sliten? Mormor har otaliga gånger lappat händer och tår på honom och nu senast,

före resan till Sverige, stoppade hon själva nosen med strumpgarn. Mycket försiktigt förstås, och Nalle Ivar var bedövdad med bomullstott över näsan så han inte behövde lida. Han är förresten mörkbrun över hela sin nalle så det syns inte farligt.

Men det är nog bra att han har Nalle Sven som piggar opp honom när han blir tankspridd. Ingen har bett honom gå omkring och fundera på gåtor och korsord och sånt. Men han kan nu engång inte låta bli. Mormor hittar nästan alla dagar sin kortlek på barnkammargolvet där Nalle Ivar sitter och läg-

ger patiens. Sådan är Nalle Ivar och det kan han inte hjälpa.

Men Eiver ser nog till att han plockar upp korten och det ordentligt ändå. Hon får lov att hålla reda på dem allesammans. Kan det vara roligt att vara älst? Bestämma, det får hon och det gör hon (det är säkert), men vad har hon för det? Bara bråk och besvär. Också har håret glesnat på henne i förtid. Hon får många gånger lov att vara sträng: när Eiver har sagt det så är det så. Eiver suckar ibland.

Innan Ursa och Rabbi reste till Sverige med en massa andra barn kom de överens med nallarnas mormor om en sak: hon skulle skriva en lång lång nallesaga! De berättade allt om sina barn medan de klädde på dem och packade deras kappsäckar. (Men mormor har ju sett hurudana nallarna är minsann. Hon vet nog.)

Lite orolig är hon ändå att hon skall göra några misstag. Tänk om hon placerar Nalle Ivars byxor på Nalle Sven eller tvärtom! Där sitter nu Ursa och Rabbi i sin hängmatta

med barnen i långan rad omkring sig och läser vart ord mycket noga, det är nog Ursa som läser högt. Ett tu tre kanske Eiver säger: Ja, men så där sa jag inte! Och Nalle Sven: Ja, men på det där stället skulle jag ha skrattat!

Men helt och hållet galet kan det ändå inte bli. För det känns precis som skulle nallebarnen sitta runt skrivmaskinen.

Vi ger oss i väg, sa Eiver.

Plötsligt hände det en dag (men inte i verkligheten för Ursa och Rabbi skulle aldrig ha lämnat sina barn efter sig) att allting var klart för sverigesresan, kappsäckarna packade och smörgåspaketet färdiga. Klockan var mycket och kapporna kom på, mamma grät en liten tår som ingen såg och sedan bums iväg till station med allihop. Men i den stora villervallan blev nallarna och deras syskon liggande på matsalssoffan och Ursa och Rabbi kom ihåg dem först då de skulle packa upp på tåget.

Där låg de nu i solskenet på den randiga soffan och det var alldeles tyst hemma sedan hissdörren hade smällt igen. Det var så tyst att man nästan kunde höra att den blommande Clivian på fönsterbrädet bad om lite vatten. Men Arons skägg oppe på skåpet sade

med svag röst att den var ännu torrare och hade fällt sjutton blad, ingen hade kommit ihåg den.

Tyst med er, sa Eiver strängt.

Hon satte sig opp på soffan och knöt hattbanden stadigare under hakan, för hon var ju resklädd, hon med. Det är värre att vara bortglömd än törstig, sa hon. Vad ska vi nu göra? Nu fick vi aldrig komma till Sverige! Nalle Ivar! Vad ska vi göra?

Vänta lite, sa Nalle Ivar. Han låg framstupa på ett Garmnummer och funderade. En liten bit av korsordet var ren färdigt och han skrev med en gammal röd krita som Rabbi hade målat mun åt Tulle med. Kvinnas namn i december? Vänta lite — B-a-r-b-a-r-a — jo, det stämmer. Vad vi ska göra? Han lyfte sina tankfulla ögon mot Eiver och kliade sig på sin slitna nos. Vi ska fara till Sverige förstås.

Men mamma Ursa är ju borta och mamma Rabbi med!

Än sen. Det är väl inte farligt, sa Nalle Ivar. Vi far bara.

Men med så små flickor som Lizzi och Tulle och du vet hur tanklösa — — flickor, vad gör ni?

Det hördes ett skrik och ett tassande på golvet, Lizzi satt och grät i en vattenpöl och Nalle Sven och Tulle kom knogande på något tungt. Eiver och Nalle Ivar hade inte alls märkt när kusinerna klättrade ner från soffan.

Di knuffa omkull mej å titta nu! T i t t a! Mitt förklä var alldeles renstruket, ä-ä-ä-

Äsch, din sjåpagås, sa Tulle snabbt. Nu var hon och Nalle Sven borta vid fönstret med dockträdgårdskannan som de hade tagit ur leksaksskåpet —

Mammas finaste blommiga kannan som hon har ärvt efter faster Saggo! ropade Eiver förfärad, oj oj, från Paris!

— och klättrade opp på en blå stol och sen på fönsterbrädet. Och medan Tulle gav vatten åt Clivian som suckade till tack, undersökte Nalle Sven om de långa rankorna, som hängde ner från Arons skägg, kunde bära honom. Åjo! Man är väl inte en liten kvick björn för ingenting. Tulle band fast

kannan på ryggen på honom med sitt röda flätband och så svingade sig Nalle Sven modigt upp och det rasslade och prasslade i Arons skägg. Alla de andra höll andan, det såg nog lite hemskt ut. När Nalle till sist klev över blomkrukans kant sjönk han ner på knä och allt vattnet rann över huvudet på honom, men det gjorde ju ingenting för det hamnade i mullen. Till och med Eiver applåderade på sin soffa men sade moderligt:

Den pojken, den pojken. Stora fläckar blev det i alla fall på parkettgolvet.

Död och pina, nu har jag

det, skrek Nalle Ivar glad. Blir man i regn. Våt, förstås. Han kastade sig över tidningen på nytt.

Du ska inte säga så där, sa Eiver. Det passar sig inte. Du är bara en nallepojke.

Jamen det stod i en bok, sa Nalle Ivar.

Du kan lika bra säga: mormors stortå! föreslog Tulle och viftade med sin.

Död och p-, sa Nalle Ivar upprörd.

Seså, sluta opp, snäste Eiver otåligt. Nu måste vi fundera. Hör på! En sak är klar. Ska vi fara med båt måste vi till Åbo. Jag vet, för jag har hört morfar och mormor tala alla dagar. Och först med tåg, förstås. Men vi har inga biljetter och inga läkarintyg, oj oj ändå. Och pass! Det blir förfärligt besvärligt. Tulle, spring in i barnkammarn och se om våra pass ligger på bordet, mamma skrev ut dem i går kväll medan mormor flätade henne.

Jo, Tulle kom kilande med dem men hon föll flera gånger på vägen och rullade runt, Tulle var gjord av tunt gastyg, stoppat med

tupp-papper, hon var mycket lätt. Jag flyger, jag flyger, lekte hon och fladdrade.

Eiver, skrek Tulle, Lizzi och Nalle Sven plötsligt på en gång: Vi ska flyga!

Tulle slängde fem små pass med porträtt av dem alla i hennes knä och Eiver satt alldeles förvirrad och höll i dem. Hennes höga kala panna (för allt det hår hon hade kvar hängde prydligt i nacken) var rådvill. Flyga? Sådana vansinniga idéer. Men Tulle, Lizzi och Nalle Sven, som fort åkt ner längs Arons skägg, dansade en vild dans på golvet. Tulle hoppade mitt i poLEN så det stänkte.

Vi ska lusta
å finu-urlä,

sjöng hon med slängande armar och ben.

Jag vet nästan ingenting om hur det går till, tänkte Eiver och försökte dra sig till minnes vad hon nångång hört: nära teatern inne i stan fanns ett flygkontor där man fick

biljetter. Det går nog fortare att flyga, tänkte hon. Men tänk om det är förfärligt farligt. Tänk om Tulle faller ut och fladdrar bort, hon som är så lätt. Eiver suckade. Det var hemskt att vara älst och vara tvungen att bestämma.

Vi ska lusta
å finu-urlä,

tjöt Tulle i hennes öra.

Tyst, Tulle. Nalle Ivar? sa Eiver tveksamt.
Mormors stortå! Jag vill räkna molnena!
Hans bruna knappögon blänkte.

Och jag ska nog se efter småflickorna, sa Nalle Sven utan att märka att Lizzi räckte ut tungan åt honom.

Nåja. Eiver steg beslutsamt opp. Vi ska försöka. Bara ni lovar att vara ordentliga. Hörde du Tulle! Är det säkert att du lovar? Klä er då kvickt färdiga. Sen ger vi oss iväg.

Några ögonblick sprang alla hit och dit, Eiver plockade ordentligt ihop sina och Nalle Ivars saker i en liten brun kappsäck, nattkläder och toalettsaker, länge fick hon söka

Nalles randiga pyjamas men till slut hittade hon dem i leksakslådan lindade kring Tulles trasiga tygkatt. I sista minuten kom Nalle Ivar springande med Naturens bok och mormors patienskort fast Eiver knorrade. Överst lade Eiver sin bästa sak: ett halsband av granna glaspärlor som hon fått av mamma Ursa.

Tulle och Lizzi kivades om sin kappsäck, Lizzi ville plocka in spetsförklän och små blusar, och Tulle skulle absolut ha med: en ask kritstumpar, lite papper, en trasig tygkatt, ett fågelägg och en kråkfjäder. De kallade varandra du dummaste på jorden, men till slut kom alltsammans med, hopkört i en enda röra. Nalle Sven kom lycklig och glad med sin röda och gröna ryggsäck som han ärvt av Nalle Ivar, och den var så full och så knölig att ingen vågade titta i den.

Till all lycka hade den slarviga mormor lämnat ett paket smörgåsar på köksbordet, det band de på Nalle Ivars rygg. Så gick de.

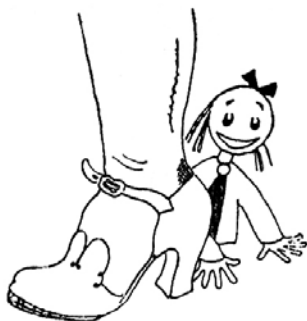
Nalle Sven hade en lång besynnerlig toppmössa, blå, som satt käckt över örat, och

sin lurviga ylletröja, Nalle Ivar en grön sam-metsjacka som mamma Ursa sytt till resan, en liten grön skärmmössa och grannröda nya långbyxor. Men månne inte Eiver hade sin vita kappa med guldknappar? Lizzi älskade så mycket sin blommiga kjol att hon alltid ville gå i den, och en blommig hätta hade hon till. Tulle? Ja, Tulle var slarvig och vild som vanligt, ingen hatt ville hållas på hennes grannbruna strumpgarn till hår som stod ut rakt bakåt. Men mamma Rabbi hade knutit en liten glad röd rosett vid pannan, hennes stora mun var nymålad och hon hade klarblå kjol och röd kofta. Eller hur, mamma Rabbi? Hon hade ju sin blommiga i kapp-säcken?

De sprang nerför trapporna och kilade ut genom dörren just när gårdskarlsfrun kom med mjölkkannan. Hon sa bara: Voi, jestas sentään, niitä pikkusia, och så var de borta.

Eiver gick först, och sen nallarna, de högg tassarna i småflickorna som ville kika in i trappuppgångar och gömma sig bakom hus-

knutarna. På spårvagns-refugen höll de alla fem varandra i händerna för det såg kusligt ut med alla de stora fötterna omkring dem. Just när konduktrisen skulle ringa och vagnen sätta i gång hoppade de opp, ett tu tre, och smet in mellan tanternas kängor och galscher under bänken. Förlåt nu, tänkte Eiver när konduktrisen ropade: har alla betalat? Vi har ju inga biljetter, si.

Det var hett där under bänken och de satt ganska hopklämda. Tulle tyckte inte om att sitta stilla, hon var ett skogsbarn, en hare, eller en fågel, lika mycket som en mänska. Eiver tyckte nog att det blinkade till lite märkvärdigt i ögonen på henne men sen glömde hon bort hela Tulle medan hon borstade kjolen på Lizzi. Lizzi hade kantänka fått en smula damm på sig och hon var ju så förnåpen att hon gnällde över minsta fläck. Tulle satt rakt bakom en stor

gammal sko som var alldeles nerkippad, strumpan korvade sig över vristen och den feta foten svällde över skoremmen.

Oj! I-i-i-i-, skrek tanten plötsligt och rusade opp och viftade med armarna, här finns råttor! En rätta bet mej!

Mänskorna bara fnissade åt henne. Då såg Nalle Sven, som kikade fram, att hon blev röd i ansiktet. Jo, det är säkert, sa hon. Si efter bara! Si under bänken! Varsågod bara! Tror ni kanske inte!

Eiver hade huggit tag i Tulle och knep henne kring handen så hon fick blåmärken. De satt dödstysta, Tulle med, för nu hade hon blivit så rädd att hon inte vågade gråta ens. Tänk om alla skulle börja titta under bänkarna! Eiver var alldeles blek. Men sen hörde hon konduktrisen helt lugnt säga:

Frun behöver inte vara nervös, här finns inga råttor. Vagnen går så fort att de skulle trilla av.

Tack tack, mumlade Eiver lättad och de hörde att tanten satte sig på nytt, småknorrande.

Ett ställe där man svimmar.

Men på gatan måste Tulle gå mellan Eiver och Nalle Ivar och hålla dem i händerna tills de kom fram till Stockmanns hus. Hu, sa Nalle Sven och tittade längs alla våningarna, ända till koppartaket där högst oppe. Han blev så lätt yr i huvudet, till och med när han stod på barnkammarbordet och såg ner mot golvet.

Lizzi tiggde och bad att få fara lite i rulltrapporna och gå i svängdörrarna men Eiver var rädd att de skulle fastna i dem.

Hon förde dem in genom en liten dörr i närheten och där fanns en hiss och en hisspojke som satt och sov med öppen dörr. De tågade rakt in och stampade så han vaknade. Han gnuggade sig i ögonen och stirrade på dem och gnuggade sig fort igen. Och

det var inte alls farligt att de var så små för när Eiver med bestämd röst sa: Sjätte våningen! trodde han bara att han drömde allt fortfarande och gjorde honnör och for iväg med dem. Allt hade den kloka Eiver räknat ut.

De kom till ett ställe som hette Hjälp! och Eiver visste att där kunde de säga om människor var friska eller sjuka och de måste ha ett intyg på den saken för att få fara.

En liten tant i sjuksköterskedräkt och med en brun nöt i nacken satt vid ett bord och blev inte alls förvånad när de kom, hon hade sett så många underliga patienter. De fick bara ställa sig i en rad och så tog hon fram några märkvärdiga tuber och grejor.

Död och pina! sa Nalle Ivar och steg fort bakom Eiver.

Seså, var nu modiga, sa hon. Jag ska bara picka er lite i armen, det gör inte ont alls. Tuberkulinprov, sa hon till en annan tant i vitt förkläde, och så fick hon en liten glaspinne och med den ritade hon några droppar på Eivers arm, och så tog hon en liten vass

penna och pick! slog det ut små röda rosor i dropparna.

Eiver stod rak och modig, Lizzi smågrät och höll henne i kjolen, men räckte ut sin lilla vita tygarm, hon också.

Duktiga flickor, sa tanten kvickt, för hon hade bråttom, och var har vi nu nallarna?

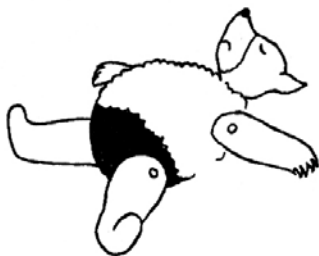
Ja. Det var en annan fråga. Eiver tittade sig omkring.

Bakom henne, med armarna om hennes knän, satt Nalle Ivar hopkrupen och gjorde sig så liten han kunde. Och Nalle Sven!

Nalle Sven låg raklång på golvet. Han hade svimmat.

Nånå, sa tanten strängt. Och så plaskade hon vatten på Nalles bleka, barnsliga nos som spretade i vädret. Och nallarna, ni som har ludet skinn! sa hon. På er känns det ju inte en smul.

Nalle Ivar, du ska få lägga patients på flygmaskinsgolvet bara du är snäll, viskade Eiver

för hon skämdes. Och så drog hon opp honom, fast han gjorde sig tung som en sand-säck. Men tanten tog Nalle Sven i knät och pickade honom nästan innan han vaknade. Efteråt skämdes också Nalle Ivar, för det var ju nästan ingenting. För en så modig nalle som han.

Men Tulle?

Henne hade de alldeles glömt. Eiver sökte henne en lång stund och så steg tanten opp och började söka, hon också. Jo minsann! Hon höll på att snava. För under hennes kjol satt Tulle tyst som en råtta. Hon stretade och stretade men tanten tog henne i ena armen och Eiver i den andra och det hjälpte inte att hon sparkade.

Usch, sa Eiver gråtfärdig när alla var färdiga och hade vita bindlar om armen. Vad ni är gräsligt besvärliga och sådana krukorsen! Jag vill inte resa med er alls.

Men tanten skulle också ta difteriprov och peta dem i halsen med en pinne, och i näsan med. Då blev det ett sådant harsklände och spottande och hostande och hickande att

tanten inte kunde höra sin egen röst när hon sa: Var lugna, barn, var lugna. Men var då lugna, barn.

När hon kittlade Nalle Ivar i nosen nös han så häftigt att hela den lilla vita sjuksköterskemössan flög av tanten. Mormors stortå!

skrek Nalle Ivar. Men Nalle Sven tog lyra och gav den med en artig bugning tillbaka för nu var han alldeles klarvaken.

Nånå, sa tanten ännu en gång, och så ropade hon: Doktorn! Doktorn!

En lång herre gick förbi dörren, i vit rock.

Snälla doktorn, skriv ut intyg för de här barnen! Och sen var hon mycket glad att få andra patienter att syssla med.

Doktorn lyfte opp dem alla på ett bord och tittade noga på dem. De satt i en lång rad framför honom och han klämde dem på magen och kikade dem i halsen. När han tryckte på nallarna sa det ääähh i dem som djupa suckar. De hade engång kunnat gnälla riktigt bra men maskinen inne i dem hade rostat. Doktors näsa var snäll och trubbig och han såg ung ut. Kanske hade han barn själv, för han sade: Sådana här nallar skulle jag behöva, och så knep han dem i örat.

Doktorn, viskade Eiver och tog mod till sig, snälla doktorn, skriv att vi är friska, annars får vi inte fara i dag. Och då hittar vi inte Ursa och Rabbi, våra mammor, de

for ren med båten. Och vi ä r ju friska. Snälla snälla doktorn!

Hm, sa doktorn. Han krafsade i Nalle Ivars päls för att se om han hade löss för det frågades noga i intyget efter den saken.

Hm. Brukar det klia på dig? frågade han.
Va? Vasa?

Brukar det klia?

Att vadå?

K l i a r det, säger jag.

K-l-i-a, fyra bokstäver. Det går kanske, sa Nalle Ivar. Han stod och stirrade på doktors rutiga halsduk, det kunde bli ett fint korsord där. Om det kliar? Nej, det kittlar, iiiiii — Och så vek han sig dubbel, för doktorn puffade honom i magen.

Jag ska lära dig, sa doktorn och såg ut precis som en liten pojke. Har ni tagit er fram hit på egen hand, ungar?

Visst, död och pina! Nalle Ivar rätade ståtligt opp sig i sin gröna jacka.

Då måste ni väl få fortsätta, sa doktorn, och så klippte han fem små lappar och skrev

att det tagits prov på dem och att de var friska och utan loppor.

Under tiden dansade Tulle sin älsklingsdans, hon snurrade runt på bordet i rasande fart med håret som en flagga — Tulle hade själv hittat på visan. Hon var stolt över den:

Sving du fula fluga sving
å den fula flugan svang —
p a n g —

Och vid p a n g kastade hon sig raklång på rygg, med armar och ben åt alla håll. Och skrattade skrattade skrattade.

Så där ja. Kila på nu. Och kvickt! Men stopp, doktorn tog Nalle Sven i rocken. Har det verkligen inte alls kliat? frågade han ännu för säkerhets skull, för det var ingen slarvig doktor.

Bara en gång, och då hade jag en kardborre där bak, svarade Nalle Sven allvarligt. Jag skulle plocka blåklint.

Hopp! Iväg med dig!

Med en duns hoppade de ner. Men Nalle Sven var ännu lite yr i huvudet efter sin

svimning, han snubblade och fick foten under sig.

Aj aj, skrek han, aj aj.

Tyst, sa Eiver strängt och höjde handen. Doktorn hade ren rusat till andra patienter på sina långa ben, men dörren stod öppen till rummet där den vita tanten fanns.

Är någon sjuk? ropade hon.

Inget svar.

Vad är det? Vem skriker?

Nalle Sven skulle just öppna munnen och klagat när de alla knep i honom från olika håll.

Förstår du inte, viskade Eiver, att säger du att du är sjuk slipper vi a l d r i g härligheten.

Mummum, morrade Nalle Sven. Han tyckte inte om det. Och ont gjorde det också. Jag har bestämt brutit benet, tänkte han dystert.

Men det blev ett tisslande och tasslande på golvet, Eiver och Nalle Ivar lyfte Nalle Sven i gullstol och småflickorna sprang för att passa på vid dörren. När nästa patient

kom in, en liten flicka med sin mamma, klade de ut.

Titta titta t i t t a! ropade flickan.

Men då var barnen redan långt ute i trappan. Där satte de ner nallen som ännu morrade och såg sur ut. Eiver snurrade flinkt om hans ben en sårbinda som hon knuckt från en stol därinne. Stadigt, så Nalle skulle kunna stöda på foten.

Nå?

Nalle Sven steg pustande opp, aj aj.

Nå?

K-kanske jag kan gå lite, men bara lite, sa han.

Kom nu bara, svarade Eiver raskt, för hon visste att nallar förfärligt fort känner sig ynkliga.

Klirr, där kom hissen. Och så for de ner med hisspojken som alltjämt såg lika sömnig ut. Tulle fick lust att pigga opp honom lite och gjorde ett varv fina kullerbyttor runt omkring honom. Men då blinkade han och blev så förvirrad att han höll på att stanna vid orätt våning.

Ute på gatan blåste det och ett stort papper kom fladdrande från blomståndet där gummor stod och sålde doftande härligheter. Aaah, sa Nalle Sven och knep ihop ögonen när lukten av rosor och nejlikor drog förbi hans vädrande nos. Han stod alldeles stilla och ville inte gå vidare.

När han öppnade ögonen tittade sig Eiver rådvill omkring och Nalle Ivar såg ännu mera rådvill ut. Tulle och Lizzi är borta, sa han tankspritt.

Men det stora vita pappret som låg på trottoaren gav små underliga ljud från sig och vippade till, än i ett hörn, än i ett annat. Och till slut kom småflickorna utkrypande, lite dammiga men strålande.

Pappret slog omkull oss, skrek Lizzi, men si vad jag hittade —

Si på mitt, skrek Tulle.

Nej, mitt.

Tyst! Mitt!

Så kom de rusande, Lizzi med en blomkäpp i handen och Tulle med en liten skär luktärt.

Käppen passade precis åt Nalle Sven. Och när Tulle trädde in luktärten i knapphålet på hans tröja, en alldeles frisk och doftande liten luktärt, pussade Nalle henne mitt på gatan. Och så gav de sig iväg, först Eiver med kappsäcken, så nallarna arm i arm, med käpp och ombundet ben och allt.

Till det stora vita huset med Flygkontoret.

Bedrövelsens trappa.

Där var det kö.

O en sådan förfärlig, ohygglig kö.

Den gick genom flera rum och nästan ut i trappan, stora röster som ropade och grälade, stora tunga smutsiga kängor som trampade och trampade, stora kappfällar och kjolar som svepte över nosar och ögon så man knappt kunde andas. Så långt man såg var det bara folk folk folk. Och disken som man skulle tränga sig fram till såg man inte alls, bara att mänskorna knuffade och puffade varandra mot den innersta vrån.

Det var annat än kön i mjölkbutiken där nallarna brukade vara med Ursa och Rabbi.

Hittills hade Eiver varit vid gott mod. Hon visste att det var mycket besvärligheter med en resa och att det skulle dröja länge

länge innan de var framme. Hittills hade det gått.

Ja. Hittills hade Eiver varit tapper.

Men när de var så små. V a d skulle de ta sig till? Ingen skulle höra dem, ingen se dem, de skulle bara bli nertrampade av alla de förfärliga fötterna. Aldrig, aldrig skulle de komma fram till Sverige.

Med ens när Eiver stod där fick hon så lessamt efter Ursa och Rabbi att hon måste svälja hårt. Ursa och Rabbi skulle ha klarat det. De var åtminstone hälften så stora som de där hemska mänskorna. De skulle ha flugit på dem och bultat dem i ryggen och ropat: vi måste med, vi måste med! Och nu satt Ursa och Rabbi på sitt tåg och nu hade de nog redan märkt att barnen var kvar hemma. Och nu —

Men när hon tänkte på att också Ursa och Rabbi kanske hade lessamt efter henne kände hon sig plötsligt så tung och trött att hon bara hade velat sätta sig. Skäms, Eiver, sade hon sakta och rätade på ryggen. Hon blinkade för hon hade fått något skräp i ögat.

Hon såg i smyg på de andra. De stod och stirrade, med hängande armar. Deras glada mod hade fallit platt till golvet liksom en ballong som man sticker hål på med en knappnål.

Eiver, mumlade Nalle Ivar och såg på henne med stora sorgsna ögon.

Eiver svalde igen men hon försökte småle tillbaka.

Jag vill hem, skrek Lizzi plötsligt och satte sig pladask i trappan, tänk, Lizzi, mitt i ett smutsigt fotspår!

Sving du fula fluga sving, sjöng Tulle falskt och trotsigt. Och så föll hon ner och slog armarna om Lizzi och började tjuta mycket högre än hon.

Nalle Sven luktade förtvivlat på sin luktärt, luktade och luktade, tills två klara tårar droppade ner i den. Jag måste sätta mig, viskade han, jag är så trött i benet. Och så satt han där med foten spretande rakt ut.

Det är inte farligt, Sven, vi ska prata lite. Nalle Ivar slog sig ner bredvid honom. Och

hela hans slitna bruna nos var alldeles svettig
av att han försökte vara modig.

Eiver bara suckade. Och utan att hon själv
märkte det vek sig benen långsamt på
henne och där satt hon.

Där satt de.

I en rad. På ett trappsteg.

Och Eiver visste att nu visste
hon ingen råd. Hon visste ingen-

ting alls. Hon bara satt. Och kände hur förfärligt trött hon var.

Hon orkade inte ens hyssja på flickorna som buade i armarna på varandra: ääää, uuuu —

Med ens skrek Tulle mitt i gråten: Jag är så h u n g r i g, buuuu.

Jag med, sa Nalle Sven och nu började också hans luktärt gråta för det droppade från den.

Jag med. Mycket, sa Nalle Ivar och hans ha-ha-haka darrade.

Ni ska få smörgås i flygmaskinen, sa Eiver och kände det alldeles som om hon narrades för nu trodde hon inte på någon flygmaskin.

Nalle Ivar försökte tänka på annat. Sven, sa han, kan du den där gåtan: om dagen full av kött och blod, om natten står och gapar?

Magen förstås. Men min gapar h e l a t i d e n — huhuhu. Och nu grät Nalle Sven och luktärten tillsammans alldeles öppet och ljudligt.

Men hos Tulle och Lizzi var det tyst. De

hade somnat, mitt i allt, rullade om varandra.

Då tyckte Eiver att nu var det hennes tur och så började tårarna rinna och rinna och rinna. Bredvid henne hostade och hickade Nalle Sven. Och när Nalle Ivar såg att också Eiver! satte han i med ett underligt skällande, gnällande tjut.

Och där satt de. Och det blev våtare och våtare på trappan omkring dem.

Muntra Damen och Sura Herrn.

Då smällde det i dörren där nere och en frisk pust blåste in. En ganska stor och rund dam kom oppför trapporna, på en gång kvickt och stånkande. Hon hade en väldig kappsäck och en grannröd shoppingväska och en rund hattask, och så hade hon en mindre, ganska gammal herre och han hade bara en platt svart portfölj.

Nej, men vad i all världens dar, sa hon och stannade så tvärt att herrn nästan höll på att ramla. Han såg förargad ut och skyndade på henne: Kom kom, Adele.

Nu såg Eiver att allt var runt på henne: hatten och ansiktet och stora förvånade grannblåa ögon. Och i pannan hade hon en massa bubbliga lockar. Och händerna var små och runda. Och under kappan som var ljus och

luden med två jättefickor hade hon en stor bubbla fram och en stor bubbla bak.

Men Eiver kunde ändå inte låta bli att gråta och inte nallarna heller.

Vad i all världens dar, sa damen igen och rörde sig inte ur fläcken.

Förarga dig inte, Leonard lilla. Tänk på hjärtat, sa hon när herrn blev otålig. Jag kommer strax. Gå du bara.

Då såg Eiver ner på hennes fötter och de var små och glada, fast de inte var unga. De var inte tunga och vresiga som de andra däroppe.

Jo, sa Eiver men sen grät hon igen.

Seså, tala nu om vad det är, sa damen och satte bort hattasken och väskan och hukade sig ner framför dem. Tulle och Lizzi som sov i en slarvig hög tog hon genast i famnen och där sov de vidare. Och när Nalle Sven såg hur skönt de hade makade han sig sakta gnällande närmare.

Jo, det var så här, sa Eiver och strök tårarna med bägge händerna från ansiktet så det stänkte.

Vi sitter här men vi borde sitta där, sa Nalle Ivar ivrigt. Mormors stortå!

Var?

Därinne, förstås, sa Nalle Ivar.

Nej, hemma, sa Nalle Sven.

Nej, i flygmaskinen, sa Nalle Ivar.

Tyst, och låt mig förklara, sa Eiver och nu gick den sista tåren. Ni blandar bort alltsammans.

Och så förklarade hon och den runda damens ögon blev ännu mycket rundare och till slut sa hon: Stackars ungar.

Och vi är så gräsligt hu-hungriga! Nalle Ivar blev själv förvånad när hela hans huvud hoppade till i en försenad snyftning.

Jaha, sa damen. Nu ska vi tänka. Och så tänkte hon och hennes mun blev liten och hopknipen. Har ni pass? Ni har pass. Har ni läkarintyg? Ni har intyg. Har ni biljetter? Ni har inte biljetter. Jaha.

Adele, Adele, ropade herrn där oppe bland de andra mänskorna och han lät mycket vresig.

Jag kommer, jag kommer, svarade hon frånvarande. Förarga dig inte, Leonard lilla. Och så plockade hon kvickt de sovande flickorna och Eiver in i den ena jättefickan och nallarna i den andra.

Bara så länge, sa hon medan hon pustade oppför trappan med väskan och kappsäcken och hattasken. Vi ordnar det sen.

Det var nog mycket trångt. Eiver var tvungen att nästan stå på flickorna för att få sin bruna kappsäck att rymmas och ändå var det ont om luft och ur den andra fickan dinglade nallarnas förgråtna nosar. Men Eiver var nöjd att en annan på nytt bestämde och beslöt för henne. Hon nös, för hon stod mellan två väldiga cigarrer som luktade starkt och hon undrade hur damen skulle se ut med en sådan i munnen.

Herrn märkte dem först inte alls, han bara morrade: Dålig ordning! Mycket folk! Och de banade sig väg med kraft förbi den förfärliga kön, förbi alla de skrapande fötterna, för deras biljetter var färdiga. De kom till en blank disk.

Seså, var modiga nu, viskade damen och ställde väskan från sig och radade opp dem alla på disken, ett, två, tre, fyra, fem. Då vaknade Tulle och Lizzi och tänkte börja gråta av gammal vana. Men så blev de sittande med öppna munnar. De förstod ingenting.

Fem biljetter till, varsågod, sa damen med

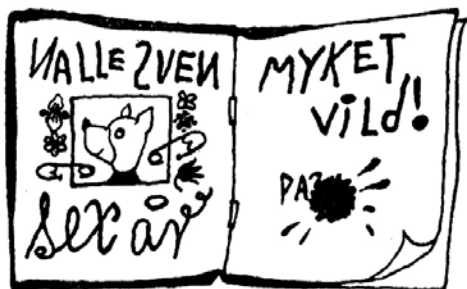
käck röst. Eiver, ta fram passen och intygen, fort!

Eiver grävde i kappsäcken som ännu var våt av tårarna. Jo, där var de. Hon bredde ut dem på disken: doktors lappar, skrivna med en konstig vuxen stil, och passen som Ursa och Rabbi med stort besvär påtat med präntstil. På vart och ett hade de ritat ett porträtt. Och man kunde mycket bra se vems pass det var.

NALLE IVAR, läste herrn bakom disken. Han satte glasögon på sig för att se bättre.

Han läste inte till slut utan tog opp ett annat pass med små granna blommor runt nalleporträttet på pärmen.

Då stödde han hakan i händerna och satte sig att studera dem närmare.

Galenskap! Adele, du har blivit tokig, viskade Sura Herrn ond och ryckte henne i kappan.

Förarga dig inte, Leonard lilla, sa Muntra Damen. Du kan få slag, det vet du. Hon gav till ett litet lustigt skratt, som om små glittrande glaspärlor hoppat ur henne. Jag är inte tokig. Jag hjälper. Och det måste du också göra om allt ska gå i lås.

Jag? Du gör ju oss till ett åtlöje med de

där — de där fåniga dockorna, sa han och såg argt bakom sig för där fanns nog några som skrattade. Ta ögonblickligen ner dem, Adele!

Skulle aldrig falla mig in, sa hon glatt. Och dockor! Leonard lilla, det här är inga dockor! Det är barn. Men det kan du väl inte veta, du har ju aldrig haft några.

Då såg han ännu surare ut och Eiver och nallarna vågade inte alls se på honom.

Herrn bakom disken tog glasögonen av sig och putsade dem och sedan tittade han noga på öron och hår och nosar och sa att tja, det stämmer ju nog med bilderna men — Avresa alltså när? frågade han.

Nu genast med flyget, sa Muntra Damen bestämt.

Det finns inga biljetter kvar, sa herrn ännu bestämdare. Eivers hjärta föll ner i hennes bruna strumpor.

Vi tar dem i knät, sa Muntra Damen kvickt. Jag är villig att betala tillskottsavgift.

Då grävde Eiver fort i kappsäcken och fick fram tre slantar hårt inlindade i papper.

Varsågod, sa hon och gick rakt fram till herrns ansikte. Två mark femti penni. Jag har inte mera. Men det räcker väl?

Då såg herrn en smula vänligare ut. Femti penni för er var? Hm. Jaså du tror det räcker. Men Muntra Damen lade några prasslande sedlar på disken och sköt dem till honom och till slut nickade han och tog en biljett och klippte den i fem bitar. Muntra Damen blinkade till Eiver och stoppade de tre slantarna i hennes kappsäck.

Plötsligt förstod Tulle och blev så glad att hon började sin gamla dans mitt på glasdisken:

Vi ska lusta
å finu-urlä —

Usch. Fy. Ta bort det där, sa Sura Herrn och lyfte sin svarta portfölj liksom för att slå ihjäl en fluga.

Men Muntra Damen skakade dem ner i fickorna på sig och sa belåtet:

Sådärja. Nu är det värsta klart.

Varken hundar eller katter.

Javisst. Det värsta var kanske över. Men tullen var kvar.

På en disk där nära breddes alla kappsäckar ut och öppnades och det svämmade över av strumpor och skor och borstar och nattlinnen och parfymflaskor. Två barska herrar i blå uniformer petade i högarna och vände på nattlennena och grävde i väskorna och kikade in i skotårna.

Vad söker de? frågade Eiver förvånad. Har de tappat nånting?

Eller kanske någon råtta har gömt sig där, sa Nalle Sven. Jag skulle kunna hjälpa för jag är kvickare. Men jag har ju det här benet.

Jag tror att de tänker ta alltsammans, sa Nalle Ivar dystert. Fy. De är elaka.

Muntra Damen öppnade nu kappsäcken och hattasken och den röda väskan och mitt bland alla paket och linnen och byxor ställde hon de fem barnen. Tulle och Lizzi hade svårt att stå stilla och vänta. De började snoka på egen hand och ålade sig fram under Sura Herrns nattskjortor, vita med röda bårder, och försvann i klädhögarna. Men nallarna och Eiver var ganska högtidliga för den barska blå uniformen kom allt närmare. Plötsligt hörde de en dam gråta och uniformen gräla alldeles förfärligt. Det var en mycket elegant dam i silkesstrumpor och höga klackar och ringar på fingrarna, men det hjälpte henne inte alls, tvärtom. Uniformen fiskade opp en lång pärlkedja ur hennes sidennattlinne. Och han grälade ännu medan han plockade bort två ringar med briljanter från fingrarna på henne.

Det var ju det jag sa. Nu var Nalle Ivar ännu dystrare. De tar. De stjäla. Det är rövare.

Nej nej, viskade Muntra Damen. Men man får inte föra bort några värdeföremål från Finland nu, förstår ni.

Värdeföremål!

Eiver skvatt till och började krafsa i sin egen kappsäck. Nallarna fick brått, de med, och bökade och bökade.

Och vad är det här! Nu var uniformen just bredvid och rösten var så hård och hög att de hoppade till och han satte två tofflor med en duns på disken.

Oj oj, skrek frun som stod närmast. Mina tofflor! Är det råttor?

Ur den ena toffeln stack Tulles huvud ut, ur den andra Lizzis, och båda såg skrämnda ut.

Råttor och råttor, sa han ond. Vad är det som frun försöker smuggla över i tofflorna?

De där hör hit, sa Muntra Damen raskt och drog dem med en knyck ur tofflorna.

Men hon var så förargad på dem att hon passade på att knipa dem i öronen. Vad är det för ett sätt, väste hon. Nog är det tillräckligt svårt med er annars.

De där hör i n t e hit, sa Sura Herrn högt. Inte alls. Ingen av dem. Galenskap!

Vi — vi lekte bara kurragömma, snyftade Lizzi.

Den där Lizzi är ju så enfaldig, sa Tulle argt. Hon skrek kucku så hårt att han hörde!

Ja men jag visste ju inte v a r du var — nu grät Lizzi ännu pipigare.

Tyst med er, sa Eiver med en sådan röst att de tvärt teg. Ni borde ha risbastu.

Frun putsade sina tofflor och blåste på dem som om det varit riktiga råttor i dem och såg förnärmad ut.

Jaha, sa uniformen. Och så var det de här sakerna.

Muntra Damen pratade och förklarade och vände på sakerna själv och plockade ut allt ur sin väska, till och med näsduken, och öppnade den och skakade den. Och allt var nätt och fint och slätt och struket och alla

saker hade ett himmelsblått A broderat på sig, till och med strumporna och byxorna. Och ur hattasken kom det fram tre förtjusande hattar, ett slags höga granna tårtor, med vingar och rosetter på.

Sura Herrn öppnade sin platta svarta portfölj och viftade med några papper framför näsan på uniformen.

Bara papper, tänkte Eiver häpen. Det var nu också något att ta med! Men uniformen studerade dem mycket noga innan han gav dem tillbaka.

Och de där? sa han sedan.

Barnen stod mitt framför hans stora blåa mage. De blundade.

Det där är visserligen värdeföremål, men levande, sa Muntra Damen med sitt glas-pärleskratt. Dem får man ju ta med? Förresten har de biljett.

Hundar tar vi inte i flygplan, sa uniformen buttert. Inte katter heller. Så jag vet inte.

Usch, sa Nalle Sven och stampade häftigt och glömde att han hade ont i foten. Hundar och katter! Usch!

Där hör ni, sa Muntra Damen. Tyckte ni att han jamade? Eller skällde han kanske?

Uniformen mumlade något om bestämmelser och bestämmelser och dök fort ner på Eiver som stod och höll hårt i sitt lilla halsband med glaspärlor: Vad är det här?

Det har jag fått av min mamma, sa Eiver med darrande röst.

Det kanske är rubiner och safirer? Han fingrade misstänksamt på det.

Äsch, sa Muntra Damen otåligt. Då släppte han ännu fortare Eiver och petade på de andra. Nalle Ivar höll packen med patienskort tätt mot bröstet och Nalle Sven ett underligt knöligt bylte, uniformen gick fnysande förbi kortpacken och ryckte byltet från Nalle Sven.

Försiktigt, försiktigt, skrek Nalle Sven.

Ptschiii! Uniformen stack näsan in i byltet och nös. I ett gammalt docktäcke hade Nalle Sven bäddat in vissnade blad från mormors amaryllisar där hemma. Han tyckte så synd om dem när de tog slut att han brukade passa på att knycka dem innan hon hann

kasta bort dem. Men uniformen såg bara bruna smulor och slängde alltsammans från sig. Nalle Sven knöt varsamt ihop byltet på nytt och luktade på vart litet blad han plockade opp.

Det var väl fint att han inte förstod sig på det finaste, sa han strålande.

Nu var uniformen på dåligt humör och brydde sig inte det minsta om Lizzis och

Tulles saker. Tulle höll stridslystet armarna om sitt ljusblå äggskal. Men han rörde bara om bland kritstumpar och tygkatter och skrynkliga förklän, röt: Ta bort det! och gick till nästa kappsäck. Han brydde sig inte ens om det som stod och blänkte mitt i Tulles slarviga kappsäck, blänkte glatt och obekymrat: en liten klargul parfymflaska med slipad kork.

Men där är den ju, ropade frun bredvid dem, frun med tofflorna. Hur har den kommit dit!

Och så tog hon den utan vidare och låste in den tillsammans med tofflorna, men åt Muntra Damen sade hon viskande och pekade på Tulle: Håll ögonen på den där!

De skämdes allihop så de var röda i ansiktet. Utom Tulle. Hon såg bara snopen ut.

Hur kunde du? sa Eiver sorgset.

Ja men den var ju så nätt, sa Tulle. Jag ville ha den till leksak åt min lilla katt. De har båda rosett om halsen.

Den var inte din, sa Muntra Damen. Och när hon var sträng, snörpte munnen ihop sig till en liten rund boll.

Ja men hon hade tre, sa Tulle. Jag hade ingen.

Tänk. Nalle Ivar kliade sig tankfullt på nosen. Tulle är en tjuv.

Då gav Eiver honom ett slag på tassén. Hon var gråtfärdig. Men hur skulle Muntra Damen kunna förstå att Tulle var ett skogsbarn, och ingen riktigt färdig mänska, och förfärligt barnslig, och att hon just nu var utan mamma! Eiver var så bekymrad för Tulle att hon knappast märkte att de stuvades in på nytt och bars ner för trapporna och in i en buss. Bussen dunkade och dunkade iväg till flygfältet men Eiver funderade och funderade, klämd mellan de två stora cigarerna i Muntra Damens ficka.

Hon kikade ut när den stannade: oväsen och folk som trängdes. Muntra Damen

sprang med små, kvicka steg, hon satte just foten på trappsteget till flygmaskinen som låg med utbredda vingar och dånade och dånade. Eiver hann se att den var silverfärgad och alldeles otroligt stor och att den hade dörr precis som en buss. Bakom dem och omkring dem stod människor med kappsäckar, små människor och stora människor, och runt alltsammans var en grön platt mark och det blåste.

Men i dörren stod en uniform igen, och var och en måste visa hur mycket saker han hade. Kanske det var meningen att barnen skulle hålla sig gömda i fickorna men det förstod de inte. Över den ena fickan hängde tre huvuden och över den andra två, alla lika nyfikna.

Ett barn per famn, sa uniformen och pekade på dem. Här är fyra för mycket. Och så såg han sig omkring efter några lediga famnar.

Men men, sa Muntra Damen för hon hade brått, två sådana här är lika med ett vanligt barn och knappt det. Jag är lärarinna i

matematik, jag kan räkna. Låt mig ta två. Och så drog hon kvickt Nalle Ivar och Tulle ur sina egna fickor och körde ner dem i fickorna på Sura Herrns ulster, han hann inte ens säga nej men han såg ut som hade han svält en dålig medicin. Det var inte roligt för Tulle och Nalle Ivar. Inte alls.

Sen var det ännu en för mycket.

Muntra Damen såg sig om, hon såg ut över alla som trängdes och så ropade hon glad: Nej men det var väl fint! Nelly lilla, du är säkert snäll och håller den här nallen i famnen under resan, tack ska du ha. Men var försiktig, han har ont i benet.

Och så — plups! — kastade hon Nalle Sven rakt ner i armarna på en liten flicka som tog lyra. Och till Eiver sa hon: Den där? Jo, den är en författarinna, du vet. En sådan där som har fel i fingrarna och inte kan hålla dem stilla. Och så satte hon förnöjd Lizzi i ena fickan och Eiver i den andra.

Men Nalle Sven märkte nog snart att det inte alls var en flicka utan en liten tunn ung dam under en väldig brun hatt och han

undrade om hon hade någon famn alls. Och han kände sig mycket blyg när hon bar honom på armen in i flygmaskinen som hade han varit en baby.

Äntligen!

Det var ganska underbart att sitta stilla och veta att man äntligen var på väg. Äntligen.

Eiver tog av sig kappan och vek den och tog Lizzi i knät och borstade hår och kjol på henne tills Lizzi sken som en liten docka och somnade av bara snygghet. Och Muntra Damen öppnade sin hattask och satte strax på sig den allra gladaste hatten, ett litet torn av halm med en ljusblå oppstoppad fågel.

Det var ett stort rum inuti flygmaskinen och där fanns fina röda stoppade stolar, precis som i de blå Tölöbussarna före kriget. Och remmar som man kunde binda fast sig med ifall det började rulla. Muntra Damen skrämdes Eiver med att det lurade gropar i luften som man plötsligt kunde ramla i. Ett

tu tre stängdes dörren med en knyck och maskinen började darra och mullra och med ens gungade golvet under fötterna. Och när Eiver tittade ut genom fönstret såg hon att mänskorna på marken och bussen åkte baklänges med stark fart. Sen såg hon ingen mark mera, bara de översta topparna på en skog, och sen såg hon ingenting. Utom himlen förstås. Den lilla fågeln på Muntra Damens huvud flaxade men småningom blev det lugnare och man hörde bara att luften lät som en stor, visslande storm.

Det var mycket underbart att sitta stilla och veta att flygmaskinen bar dem på jätteväldiga vingar utan att de själva behövde röra en tass.

Till Ursa och Rabbi! När Eiver tänkte på det började det porla någonstans långt inne i hjärtat, ett litet tyst porl av lycka. Eiver hörde hur det skrattade därinne helt sakta.

Muntra Damen började belåtet gräva i sin röda shoppingväska och krafsade fram en hel massa små paket. För nu är vi nog hungriga, sa hon.

Tack, vi har egna smörgåsar, sa Eiver väluppfostat. På Nalles rygg.

Äsch, låt honom äta opp dem. Här finns tillräckligt åt er alla. Jag tar alltid med så mycket åt Leonard så har han något att göra. Så har han inte så tråkigt.

Varför har han tråkigt? frågade Eiver blygt.

Han är sån från början, sa Muntra Damen glatt. Men nu har han blivit allt surare och surare så nu för jag honom till Sverige. Han har säkert något fel. De har så skickliga läkare där.

Kanske han är förtrollad, sa Eiver tankfullt och kom ihåg kusliga sagor som Ursa läst för henne. Och har han inte ont i hjärtat då?

Hjärtfel? Jo, lite. Det är inte så farligt. Men ser du, och nu tittade hon sig försiktigt om och viskade sedan till Eiver: Man måste skrämma honom lite! Det piggar opp honom. Då grälar han inte så mycket heller.

Så delade hon smörgåsarna i högar, två till de små, fyra till henne, med lite lite smör emellan. Och Eiver klättrade upp i

stolen framför, där satt Nalle Sven ännu blyg under den bruna jättehatten, och upp i stolen bakom, där satt Tulle och Nalle Ivar, kapp-raka och mustysta, bredvid Sura Herrn. Tulle blängde avundsjukt efter henne. Men åt Sura Herrn gav Eiver ett stort paket och där fanns smörgåsar med marmelad och korv, det hade hon sett. Det var nog Muntra Damens alla köttkuponger som gick, tänkte Eiver.

Han rotade i paketet. Dåliga smörgåsar, ropade han. Adele! Adele!

Förarga dig inte, Leonard lilla, sa hon och den ljusblå fågeln vippade när hon vände på huvudet. Och ät nu försiktigt! Minns hur det gick med Erik och med Alarik! Den ena ont i magen fick, den andra dog på ett ögonblick. Och så gav hon till ett litet lustigt glaspärleskratt.

Vad var det? frågade Eiver förvånad.

Det var hans vaggvisa, sa hon och skrattade ännu mera. Men vi hittar alltid på nya sätt att vara sorgliga. Leonard! Var nu försiktig! Minns hur det gick med Erik och med

Alarik! Den ena en faslig sjö-sjuka fick, den andra dog på ett ögonblick.

Dumheter, morrade Sura Herrn och högg tänderna i den största korvsmörgåsen. Och då såg han nästan nöjd ut.

Men Tulle och Nalle Ivar tuggade och tuggade. Och det gick ganska trögt. Och när de hade tuggat slut den första smörgåsen (och den var förresten torr) viskade Tulle Det är otäckt att sitta här. Vad ska vi göra? Och hon bet i Sura Herrns ulsterficka.

Hm, sa Nalle Ivar mörkt. Låt mej tänka.

Och så tänkte han och så tänkte han tills nosen hängde ner över magen på honom och Tulle trodde att han somnat.

Högt ovan deras huvuden tuggade Sura Herrns mun, tungt och kraftigt, med många ljud, och nu hade han ren ätit slut alla korvsmörgåsarna. Ibland föll det ner en smula som Tulle kvickt nappade.

Mormors stortå! ropade Nalle Ivar med ens

och Tulle hoppade till. Vi smälter honom, Tulle!

Va? Hurdå?

Jo: han är en isgubbe leker vi. Om vi hittar på något roligt smälter han. Säkert. Kan du vara söt, Tulle?

Jag vet inte säkert, sa hon lite ängsligt. Ska jag försöka? Tycker du att jag ska dansa Sving du fula fluga?

Nej nej, sa Nalle Ivar fort, inte den. Inte ännu. Men du vill väl vara med?

Visst! Tulles ögon blänkte till. Och så lutade de sig tätt ihop och började viska.

Och flygmaskinen dånade och dånade som en jättefågel i storm och sol.

Men Nalle Sven och Författarinnan hade knappast alls tid att äta. Genast när de kom in tog hon fram sin lilla skrivmaskin som hette Baby och bredde den över knäna och skruvade in ett papper och så började hon knacka och körde beslutsamt ut sin haka. Och sen glömde hon Nalle Sven som red på stolens ryggstöd och därifrån häpen stir-

rade ner på hennes fingrar. De flög över tangenterna så hans ögon knappt hann med. Nips, nips, nips, så var en rad färdig och det sade kling! inne i skrivmaskinen. Han lyfte lite på hennes stora bruna hatt för att se bättre. Men sen klättrade han i stället upp på den och släpade det styva benet efter sig. Hon märkte ingenting. Från hennes hattkulle var det en storartad utsikt.

Hu då! Under dem var det ingenting alls. Bara moln, runda ludna moln. Tätt, tätt som en bollig gata ända in i himlen. Några steg, några sjönk, några vältrade sig om varandra. Och så de lyste! Vita, gula, skära och ljusblå. Ibland när maskinen dök lite kom de närmare och då gnistrade hela den förtrollade mattan.

Nalle Sven hade aldrig i sitt liv vetat att man kunde vara så högt oppe. Han höll hårt i kullen. Var var jorden? Kanske hade den tappats bort. Aldrig i världen hade han trott att en himmel kunde vara så grannblå, så sprakande, svidande blå. Och så ohyggligt väldig att en nalle blev till ingenting.

Det är hemskt det här, tänkte han, så här vackert får ingenting vara, man blir yr i huvudet. Oj mamma Rabbi, man blir yr, man blir yr, man blir yr —

Och plötsligt ville smörgåsarna komma ut tillbaka. Och innan han visste ordet av hade han rutschat baklänges utför den hala bruna backen och var nära att falla ner på de hackande och hoppande tangenterna. Men i sista minuten lyckades han klamra sig fast vid de ljusbruna små lockarna i Författarin-
nans nacke,

Vad vill du, lilla Nalle, sa hon tankspritt medan fingrarna gick på henne, hopp, hopp. Du kittlar mig.

Jag blev så yr. Jag har så lätt för att bli yr, flämtade Nalle Sven och hängde om halsen på henne. Ta bort det där!

Han sparkade så många gånger med sitt styva ben att hon till slut förstod och lindade bort bandaget med sin ena hand medan den andra skrev, hopp. Är det inte ont längre?

Nej, sa Nalle och sparkade bindan dit pepparn växte. Han var utled på den historien.

Vad skriver du? pustade han.

Allt, sa Författarinnan frånvarande.

Hur allt?

Allt som jag ser.

Vad ser du?

Då började hon rabbla medan hon skrev: — torde befinna oss på cirka tusenfemhundra meters höjd kanske något mera molnbeläggningen täcker jorden troligen cirrusmoln möjligen cirrocumulusmoln jämna ste-

nar påminnande om gatorna i Borgå liv-
löst —

Ser du sånt? Nalle Sven satte sig för-
vånad tillrätta på hennes axel. Och ser du
inget annat?

Han blinkade lite innan han vågade titta
ut på nytt. Nej men titta! Där, just
där, på det där skära ulliga lilla molnet,
titta —

Ja? Nej. Vad då?

Där är ju två små ängelungar och de har
ljusblåa vingar och ser du hur de plumsar
djupt, som i snön? Tror du att de är bort-
tappade?

Mera! sa Författarinnan och så stannade
hon tvärt, och vred in ett nytt papper i
maskinen. Hur var det sen?

Den ena är trött och blir efter och den
andra springer åt flera håll och tittar. Och
si! nu går han tillbaka och nu tar de varann
i hand och nu böjer de sej undan ett stort
gult moln som kommer farande, nu är de
borta. Oj oj. Nej, man ser ännu ving-
topparna på dem, de går längs en smal väg

mellan stora granna bubblor — tror du att de hittar hem?

Säkert, sa hon och hennes fingrar blev tysta på samma gång som Nalle. Ser du mera?

Mummmum, sa han utan att höra. Han satt och vaggade av och an och sjöng sakta för sig själv. Länga, drömmande sjöng Nalle.

Vad sjunger du om?

Om molnen. Men det är slut ren. Nalle gned sig i ögonen, han hade stirrat på det glittrande för länge.

Kan du någon annan visa, Nalle?

Jo. Men då vill jag skriva själv.

Kan du?

Visst. Jag har ju skrivit på Aron med Rabbi.

Aron?

Ja. Mommos skrivmaskin. Den heter ju Aron.

Då lyfte hon honom ner i knät och där satt Nalle Sven och knackade med raka tassar,

sånardikt

vinden blåsar sakta
 på vatnet går vågorna
 stila alting levär
 ekårarna håpa från
 gren til gren och
 fiskarna sima och
 dyka i det klara
 såmarvatnet och
 fåglarna kvitra på
 björkens gren i
 solens sken och
 ungarna pipa i boet,

Den har Rabbi och jag gjort tillsammans. Alldeles själv, sa han stolt. Och Författarinnan sa att nu skulle hon och han göra en storartad visa ihop. Och så satt de tillsammans under hennes väldiga hatt, i en rund sval skugga, den lilla tunna och den lilla tjocka. Och flygmaskinen dånade och dånade som en jättefågel i storm och sol.

Tulle blir fågel.

När Sura Herrn hade tuggat slut den sista smörgåsen, och han hade inte alls svårt för korv och marmelad längre, petade han sig i tänderna med en liten vit käpp och sen öppnade han sin portfölj och nu, när han trodde att ingen tittade på honom, såg han nästan ut som ett barn som vet att det har en karamellpåse gömd nånstans. Han stack in handen. Han sökte länge. Han kikade in.

Adele! röt han med en röst som kom dem alla att hoppa till. Den ljusblå fågeln på Muntra Damens hatt flaxade förskräckt. Eiver, som just höll på att somna, fick hälften av en dröm i vrångstrupen och började hicka.

Var är cigarrerna? röt han och hakan darrade, så ond var Sura Herrn.

Förarga dig inte, Leonard lilla, sa Muntra Frun och alla de små livliga bullbull-lockarna i pannan nickade listigt när hon vände sig om. Var nu försiktig! Minns hur det gick med Erik och med Alarik. Den ena rök i sitt hjärta fick, den andra dog på ett ögonblick.

Du har tagit dem, röt han ännu högre. Adele!

Leonard lilla, du har säkert tappat dem. Och du får inte röka, sa Muntra Damen bestämt och kort.

Eiver tittade opp på henne med tusen frågor i ögonen. Hon kom mycket bra ihåg varför hon haft så obekvämt i jättefickan. Muntra Frun lade fingret över hennes mun. Hysch, sa hon sakta. Doktorn har förbjudit honom.

Ja-hick-jaha-hickhick, sa Eiver och tyckte om henne. Det var bra att Lizzi sömntutan ännu sov, hon kunde ha skvallrat. Tulle hade nog glömt.

Leonard lilla, titta på utsikten! Muntra Damens röst var mildare nu. Bara du inte

får svindel förstås, sa hon med ett litet kluckskratt.

Sura Herrn drog en så djup suck att alla knapparna i hans rock darrade och Tulle och Nalle Ivar fick det lite ostadigt ett ögonblick. Sen tittade han ut. Det hade han inte gjort på hela tiden.

Tulle och Nalle Ivar kikade försiktigt upp på honom. De var ännu förfärligt rädda, Nalles nos var blek, utom det stoppade stället förstås. Man kunde inte vara säker på att han där oppe inte skulle börja gråta! Munnen hängde så underligt på honom.

Knapparna darrade till igen och de måste klänga sig fast vid fickorna. Sen såg Tulle och Nalle Ivar på varann och nickade. Nu!

Det är ännu syndare om honom än vi trodde, viskade Nalle Ivar med bruna, bräddfulla ögon.

Han klarade strupen. Åhum!

Fa-farbror. Tyck. Tycker farbror om korsord? Han undrade varför det hoppade i knäna på honom.

Sura Herrn tittade ner på dem som om

de var flugor eller loppor och som om han aldrig sett dem förut.

Korsord? Om korsord?

N e j, sa han mycket kort och stirrade ut igen, styv i ryggen. Han tyckte nog inte om loppor i famnen.

Nalle Ivar höll i sina darriga knän med tassarna och pekade med nosen över axeln. Tulle förstod och hjälpte honom av med paketet han hade på ryggen, hon rev och slet i knutarna och till sist fick hon fram fyra tunna smörgåsar med lite smör emellan. Trasiga och smuliga men smörgåsar. Tulle bet i hemlighet av ett hörn.

Farbror. Ä-är farbror lite hungrig kanske? Varsågod, farbror.

Han tittade ner igen och rynkade pannan. Usch! Dåliga smörgåsar! Han knäppte bort smulorna. Ta bort dem, sa han högt och argt.

Mammas finaste, skrek Tulle upprörd.

Mammas ransonsmör, mumlade Nalle och tänkte på hur mamma ibland i skyddsrummet där hemma inte ens haft en brödkant när de varit hungriga utan bara en kall potatis. Men så kom de ihåg hur sorgsen Sura Herrn var och Tulle gned ångerfullt kinden mot hans rockärm och började fort, fort äta upp smörgåsarna, för de skulle ju bort. Och Nalle Ivar grubblade så att ögonen stod styva i huvudet på honom. — Jo!

Farbror. Kan farbror skriva visset gräs med två bokstäver? frågade han förväntansfullt.

Sura Herrn skakade på huvudet och såg envist ut.

Nalle Ivar suckade. Tänk att han inte kunde! Nalle hade ju ändå tagit sitt allra lättaste huvudbry. Men man måste kanske hitta på något mera oppiggande.

Ska jag förhöra farbror i sjuans tabell? frå-

gade han hurtigt (det var ju inte han som var rädd, det var knäna.) Den är så spännande. Man glömmer alltid sju gånger åtta. Vet farbror vad sju gånger åtta blir?

N e j, sa Sura Herrn.

Han har säkert aldrig gått i skola, sa Tulle kvickt mellan tuggorna. Jag tycker om honom.

Men Nalle Ivar slöt ögonen. Han började bli ganska trött. Han tänkte att varför skulle han ensam arbeta så förfärligt. Han vaggade av och an en stund och längtade efter patiensen som Eiver hade lovat honom. Så kröp han ner och krafsade Muntra Damen på benet och bad att få tala med Eiver och så fick han då äntligen kortpacken. Och Nalle Ivar slog sig ner på golvet, i gången mellan alla de röda stolarna, och så blandade han korten och började lägga opp Envisa Sjuan. Den var redan från början så konstig att handskas med att han glömde alla sina bekymmer.

Och flygmaskinen dånade och dånade som en jättefågel i storm och sol, och under den glittrade molnen. Och Nalle Sven sjöng un-

der Författarinnans hatt och den blå fågeln på Muntra Damens halmtorn fladdrade sakta i draget från ventilen. Men Nalle Ivar satt med spretande ben i gröna byxor på golvet och grubblade, till och med öronen på honom tänkte.

Han fick det inte ur fläcken nu längre. Hjärteräss var gömt i korten som skulle ligga opp och ner och nu löpte det inte vidare. Nej. Inte utan hjärteräss. Nalle suckade, lyfte ett kort, lade ner det, kliade sig i huvudet, suckade.

Och suckade.

Och skulle just sopa ihop alla korten då han hörde en röst ovan sig.

Spaderkung! Lägg honom på den där tomma platsen, dumbom. Han stänger ju.

Va? Vadå? Nalle blev så häpen att han nästan tappade nosen.

För det var Sura Herrn och han talade närapå som en mänska.

K-kan farbror Envisa Sjuan?

Jag kan alla patienser, svarade Sura Herrn stolt. Jag kunde tretti när jag var pojke.

Han tittade sig omkring ett tag men så lutade han sig ner och pekade. Gör som jag säger! Så där och så där.

Har farbror varit pojke? frågade Nalle Ivar och såg mycket dum ut, munnen hängde öppen på honom.

Tulle klättrade fort upp på Sura Herrns axel och satt där och tindrade och grimaserade och nickade, ännu hade hon bulle i kinderna och var fullsmetad med smöriga smulor. Hon satte händerna som en strut för munnen och tutade (fast Tulle trodde hon viskade): Hej! Han smalt!

Nalle Ivar nickade blygt och lyckligt tillbaka. Kan farbror lära mej nån annan patients? frågade han med ny och stor vördnad för Sura Herrn. Mormor kunde bara två.

Hm. Om du inte är trög i skallen. Hm. Vem vet.

Tulle klappade i händerna.

Vi ska lusta

å finu-u-urlä!

Hon hoppade jämfota på hans ulster, lät som en loppa.

Hysch! Tyst Tulle!

Det var Muntra Damen. Hon hade vänt sig om och hennes ögon var så runda att de stod som blå bollar i huvudet och lockarna i pannan var i en sådan spänning att de höll andan, musstilla. Och Eivers huvud visade sig över stolsryggen och också hennes ögon rullade runt. Och skrivmaskinen tystnade där framme och den stora bruna hatten svängde långsamt om. Ingen trodde att det var sant.

Men Sura Herrn satt framåtlutad, pustande, pekade mot golvet och gav goda råd med en lugn och grötig röst. Och Nalle Ivar hade inte tid att se upp ens, han flyttade kort så fort hans tassar kunde klara det.

Oj! Tulle var mycket för glad att vara tyst.

Snälla s ö t a Sura Herrn, sa hon och slog armarna kring hans öra som var närmast. Han schasade tankspritt med handen som åt en fluga.

Ja men tänk att du var snäll, sa Tulle,

hon brydde sig inte alls om att han inte hörde. Du ska få en saga vet du.

Det var engång en fågelunge vet du som var stor och ville ut i världen och så hoppade den ut och så kom ett troll och ungen kunde inte flyga men den blev så rädd att den tog ett vä-ä-ä-ldigt skutt —

Och så kastade sig Tulle med utbredda armar ut i luften, ett jättehopp, och hon landade på Muntra Damens hatt och slog armarna om den ljusblå fågeln och svingade sig opp på den.

— ett så väldigt skutt att den kom ända opp till molnen, skrek Tulle. Så här, så här, så häär! Hon slog hänfört ut med armarna när hon såg molnen under sig och flygmaskinens skugga som gled fram över det gnistrande täcket.

Men just då: huiiiii —

Stormen kastade plötsligt flygmaskinen åt sidan och vräkte den ner i en luftgrop och armar och ben ramlade om varandra. Och när den hade vickat tillbaka igen och fötter och huvuden hade samlats i sina rätta

stolar på nytt hade alla Nalle Ivars kort blivit yra i huvudet och flugit iväg runt golvet.

Men det hade hänt något mycket värre.
Tulle var borta,

Just när flygmaskinen krängde över hade luftdraget sugit Tulle ut genom ventilen.

Tulle hade blivit fågel. Tulle hade fladdrat bort.

Tillträde förbjudet.

Det var ett sorgligt sällskap som landade på flygfältet utanför Stockholm och kastades in i vimlet av skrattande och ropande människor. Det var sorgligt ännu när det föstes in i en glänsande blå bil och for iväg förbi väldiga lutande ekar och vita villor, över breda gator, mellan långa rader av höga stenhus, förbi pinglande spårvagnar, förbi hamnar med blått vatten.

Det var Sura Herrn som bjöd på bilturen.

Dåligt, dåligt, knorrade han, kronorna räcker nätt och jämnt. Inget snask.

Och han befallde chauffören köra riktigt fort så ingen skulle hinna titta på butiksfönstren. Muntra Damen snyftade och smålog om vartannat, hon förstod att han skulle ha plockat ner både chokladkakor och konfekt-

askar och apelsiner och påsar med kola-karameller om bara tullen hade låtit honom ta lite flera kronor med sig. Och hon kände inte riktigt igen Leonard lilla.

Det var alldeles plötsligt han som hade tagit ledningen om hand. Han satt i mitten, och Muntra Damen lutade sig mot hans axel, och då hennes ljusblå fågel kittlade honom i örat, sa han bara: Äsch! Ta bort olycksfågeln! Men han lät henne hållas. Alla fyra barnen satt i hans knä och nallarna var så sorgsna att de inte en enda gång tiggde att få klänga i de blå tofsarna vid bilfönstret. Och Författarinnan hade inte tid att tala alls för hon satt med skrivmaskinen i knät och knackade i rasande fart ut en dikt om en förlorad Tulle som seglade bland vita moln. Den skulle hon tvärt gå upp till Stockholms-tidningen med. Nalle Sven hade bett att få hjälpa till men hon sade att hon redan fått så mycket hjälp av honom i dag, tack, så nu skulle hon försöka klara sig själv. Nalle Sven var inte säker på att hon kunde. Han satt med armen om Eiver och kramade henne

för var gång det på nytt föll en droppe från hennes röda näsa.

Hon gjorde det inte med flit. Tulle ville inte lessna dej, viskade han.

Nej, men hon är ju så lätt. H-hon kan blåsa hur långt som helst, hickade Eiver. Och så kom det en ny tår: Och sen när hon faller i havet så b-blöts hon opp. Hon har ju bara tuppapper inuti.

Säg inte så där, snyftade Muntra Damen och torkade sig med det himmelsblå A't på sin näsduk. Vad som helst kan hända!

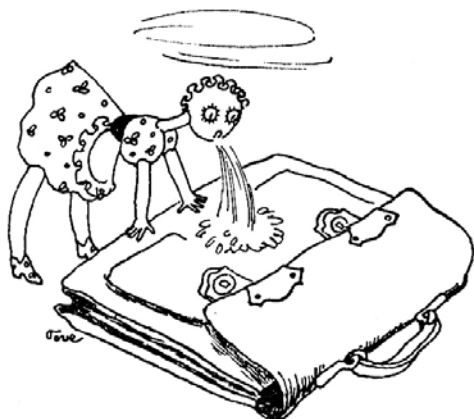
Nalle Ivar stirrade framför sig med stora bruna blanka ögon, de såg mycket äldre ut än han själv. Det kändes underligt utan Tulle. Mycket mycket underligt. Så tyst liksom.

Men på mamma Rabbi vågade ingen tänka.

Ingen tänkte på Lizzi heller. Och ändå var hon nästan grön i ansiktet för hon mådde så illa, allt sen de slängdes omkring i luftgropen och hon vaknade tvärt och otäckt. Till slut kunde hon inte hålla emot längre, hon kastade stillsamt opp på Sura Herrns portfölj utan att någon lade märke till det.

Adele! Jag ska redan i dag — sade Sura Herrn, u s c h! Han hade just tänkt öppna portföljen och där låg Lizzi på magen.

Förarga dig inte, Leonard lilla, sa Muntra Damen kvickt och drog ner fönsterrutan och

höll ut både portföljen och Lizzi och putsade dem. Ungen är nog sjuk. Om jag bara kunde få ta dem med mig, åtminstone nån av dem! Muntra Damen suckade. Inte sant, Leonard lilla? Vi som inga barn har! Och så tog hon Lizzi i famnen och bäddade in henne i sin silkesnäsduk.

Hm, sa Sura Herrn. Adele, jag ska redan i dag annonsera. Efter loppan som föll. Och kanske —

Kanske vad då?

Man kan låta lysa efter den i svenska radion. Förlorad loppa.

Leonard lilla, sa Muntra Damen och kramade hans arm. Var nu försiktig. Du är väl inte sjuk? Minns hur det gick — och så trillade en hel rad små blänkande glaspärlor ur henne.

Hm, sa Sura Herrn. Dåligt hjärta. Men han såg ganska belåten ut och tänkte just säga något till Nalle Ivar när bilen stannade med ett ryck och chauffören slog upp dörren.

Utanför en park och en port. Och ovan porten stod med stora bokstäver:

KARANTÄN!!!
TILLTRÄDE FÖRBJUDET

Vad är det? sa Eiver förskräckt, för hon hade suttit och tyckt att de skulle hålla ihop ännu länge länge länge.

Kära barn, sa Muntra Damen och tog dem alla på en gång i famnen och kramade dem, jag önskar, jag önskar jag kunde få ta er med. Jag vill ha er allihop, ungar! Både Eiver, puss, och nallarna, puss puss, och strunten Lizzi, puss. Men ni ha r ju ren mammor! Nu måste vi säga adjö. Här skall de se om alla finlandsbarn är friska.

Hon stack en liten lapp med sin adress i Eivers kappsäck och sade att de nödvändigt måste skriva till henne och Eiver lovade och grät.

Seså, pigga opp dig, sa Muntra Damen med Nalle Ivar, Nalle Sven, Eiver och Lizzi om halsen, hon höll nästan på att bli strypt. Iväg med er!

De steg alla opp på Sura Herrns portfölj i tur och ordning och bockade och neg och tackade och Sura Herrn sträckte fram pekfingret och det tog de och skakade. Men Lizzi vinglade på benen.

Ta bort henne, sa Sura Herrn misstänksamt. Men så blinkade han åt Nalle Ivar som redan hade halat ryggsäcken på sig. Nästa gång vi råkas ska jag lära dig en ny patiens som heter »Loppans resa».

Usch Leonard, sa Muntra Damen och plockade dem ner i fickorna på sig. Men Nalle Sven klängde sig fast i den pickande skrivmaskinen och Författarinnan böjde sig ner och pussade honom på nosen och han gav henne blygt den vissna luktärten som han hade i barmen.

Skriver du tillräckligt vackert om Tulle? Klarar du dej ensam? frågade han.

Jag försöker, sa hon. Vet du något som rimmar på Tulle?

Han tänkte efter. Jo: julle! Julle julle, ropade Nalle Sven.

Fint. Det blir hemskt fint, sa hon glad och knackade genast ner det. Hav och julle. Tack tack. Vi måste nog råkas, Nalle. Vi borde skriva en bok tillsammans.

Nalle Sven märkte knappast att Muntra Damen tog honom i nacken och stoppade

honom i fickan. Han tänkte på deras moln-visa som den dumma luftgropen avbrutit. De hade skrivit turvis, var sin rad, och det skulle ha blivit som Runeberg.

Men Muntra Damen kom plötsligt ihåg något: hon drog kvickt fram en liten brodersax ur sin väska och klippte en halv lock ur pannbubblen och band om den med ett blått band och stack den under Eivers mössa till minne. Hon hade ju så lite hår, Eiver. Sen bar hon dem med små bestämda steg till porten och ringde på och öste barnen med bägge händerna i förklädet på flickan som kom och öppnade. Fort fort! Inte tänka.

Till Leksand, sa hon och så slog porten igen.

Och borta var hon.

Värmeland du sköna.

Flickan sprang genom parken och uppför en trappa och in i en lång skinande blank korridor och barnen skramlade gruvligt mot varandra.

Syster Bolinda! Hon högg tag i någon som liknade en sjuksköterska och som såg lång och ljus och bekymrad ut. Flickan fnissade och öppnade förklädsknyttet. De kom med flyget nyss, sa hon.

Vasa? sa syster Bolinda och kikade närsynt ner i förkläd. Ska ni hit? Är ni dockor?

Jo, skrek Eiver först. Nej, skrek hon sen. Vi har pass och allt.

Underligt, sa syster Bolinda och skakade på huvudet. De blir kanske såna när de får för lite mat. Ge middag åt dem, Ester. Och sköt om bastu och sånt. Jag hinner inte nu.

Och så skyndade hon vidare. Hon hade så mycket att tänka på, syster Bolinda.

Flickan fnissade ännu när hon sprang in i matsalen, ett stort rum med välvt tak och höga fönster. Där var långa röda bord med tallrikar på. Och på de långa röda bänkarna satt det fullt med flickor och pojkar, små flickor och stora flickor, små pojkar och stora pojkar, och alla åt och ropade och skramlade med skedarna.

När Ester satte ner barnen på bordet, runt en djup tallrik, och gav dem var sin tesked i handen och knöt små näsdukar om halsen på dem och hällde mjölk i äggkoppar, alltjämt skrattande, blev barnen runt bordet tysta några ögonblick och bara stirrade, ja, det var flera som spillde välling på sig för de hade inte tid att se på skeden. Men sedan blev det ett förskräckligt gafflande och skrikande och många rusade opp och försökte med knuffar tränga sig kring dem. Men då slutade Ester opp att skratta, hon, och gav den närmaste handen en klatsch just när den tänkte dra Nalle Sven i toppluvan. Tyst,

ungar, sa hon. Och när de inte lydde skrek hon Hiljaa! för så mycket hade hon lärt sig i karantän.

Nallebarnen satt så nära varandra de kunde och blängde under lugg ut i oväsendet. Risgrynsvällingen höll på att fastna dem i halsen, också de fina svenska smörgåsarna med ost och äppelmarmelad på. Nalle Ivar var så nervös att han satte sig på sin och blev alldeles klibbig bak. Där kan jag inte ens slicka mig, tänkte han bedrövad.

Finns det många barn här, frågade Eiver med tapper röst.

Åtminstone tvåhundra, sa flickan Ester. Men jag ska nog hjälpa er, lade hon förtroligt till. Om jag får den där! Hon försökte knycka den lösa locken med det blå bandet som hängde i Eivers panna.

Nej, sa Eiver så häftigt att locken lossnade och föll i vällingen. Hon torkade av den med sin servett och såg förgrymmad ut.

Nej nej, sa Ester spakare. Om du inte vill så. Ät nu, så ni hinner i bastun. Och

så klatschade hon till en annan liten pojk-hand som kom farligt nära Lizzis kjol.

Vi är inte hungriga längre, sa Eiver och lade ner skeden. Tack. Och då lade alla de andra ner skedarna också, men nallarna slafsade fort i sig marmeladgåsarna (sött sött sött!)

Men är ni dockor? Ester lyfte dem nyfiket ner i förkläet tillbaka.

Har du sett dockor äta? frågade Eiver högdraget. För oss nu till bastun bara.

Ännu i dörren hörde de hur alla barnen skrek och hurrade efter dem och Eiver suckade djupt. Det var inte lätt att vara så liten till växten.

Mormors stortå! sa Nalle Ivar. Nu först fick han mål i mun. Så många barn trodde jag inte det fanns i hela världen.

De var ganska svettiga och trötta av att kastas mot varandra när de äntligen kom in i ett stort hett rum. Där var det svårt att se något i början, för luften var fylld av ljus rök och imma och det hördes plaskande överallt. Sen blänkte nakna våta barn till

i strimman av kvällssol som föll på sned genom diset. Nakna barn under duscharna, nakna barn på bänkar längs väggen, nakna barn som stod lutade över tvättfat och blev skrubgade i håret. Och nakna barn som hop-pade omkring.

Hu, mumlade Nalle Ivar. Sanningen att säga tyckte varken han eller Nalle Sven om vatten. Ester hällde ut dem på bordet fram-för en tjock kraftig baderska, vitklädd från topp till tå och med breda röda armar. Mindre och mindre folk fram mot kvällen, fnissade Ester och så sprang hon.

Hå? tyckte baderskan och slog ihop händerna.

Nalle Ivar drog i halslinningen, den började klibba. Eiver svettades så hon stänkade.

Det var mej smått folk! Baderskan började klä av dem, men de måste hjälpa till för hennes röda fingertoppar var så trubbiga. Hon tog deras små tröjor och strumpor och livstycken som Ursa och Rabbi hade sytt av mormors yllebyxor, där fanns till och med strumpeband, och deras linnen och klän-

ningar och kostymer och hattar och dem lade hon i en stor påse och påsen förde hon ut i ett annat rum.

Varför det? Vart? sa Eiver illa till mods där hon satt naken och vit på bordet. Bara huvudet och armarna på henne var gjorda av massa och ljusröda. Lizzi såg nästan ut som förut, för den blommiga kjolen och mössan var fastsydda på henne. Men Nallarna i sina pälsar svettades så att det var våta pölar under dem.

Jo, sa baderskan och kom bred och vit tillbaka, alla era kläder ska desinficeras. I morgon får ni dem tillbaka. Och så hällde hon rykande vatten i ett stort tvättfat och kavlade opp ärmarna ännu högre.

Finfiseras? Nalle Ivar hade aldrig hört talas om ett sånt ord, inte sett det i någon bok heller och han hade ändå läst allt på Ursas hylla.

Bacillerna bränns bort i en stor ugn, sa baderskan glatt och lyfte opp Eiver. Ska de bränna opp min nätta lilla blus, den är av silla? frågade Lizzi oroligt men i detsamma

skrek Eiver ovanför vattnet: Men jag är ju av tyg! Jag är av tyg!

Än sen, skrattade baderskan, här ska allt bli rent, allt bli rent. Och så plockade hon

in dem allesammans i tvättfatet och bara deras runda förfärade ögon och nosarna och hårtottarna stack upp. Nallarna höll hårt i varandra och Lizzi klängde sig fast vid Eiver men här hjälpte ingenting, hon gned in dem alla med en jättelik tvål som löddrade så de fick vita mössor på huvudet, en svensk tvål, och den luktade gott. Nallarna nös och spotade för de fick tvål i nosen och Eiver gned sig i ögonen som sved, sin löslock höll hon

i handen för den lossnade genast när baderskan började gno. Och så hon gnodde! Men medan hon gnuggade dem i huvudet, på magen och på ryggen med en vådligt stor svamp sjöng hon: »Ack Värmeland du sköna, du hääärliga land», så det dånade i öronen på dem. Inte den minsta lilla tå lämnade hon smutsig och nallarna blundade och trodde att deras sista stund var kommen, ja, Nalle Sven gjorde ett vilt hopp ur fatet men plaskade bara vatten i ögonen på de andra och blev strax lyft i nacken tillbaka och gnodd alldeles särskilt grundligt.

Eiver kände sig så underligt liten och slankig och smal och vågade inte ens tänka på hur de nånsin skulle torka igen. Och månne det skulle finnas någonting kvar av dem när de kom fram till Ursa och Rabbi? Och Nalle Ivar väntade vart ögonblick att han skulle svimma, han kände sig så konstig, kanske vattnet rann in i den rostiga pipmaskinen i magen? Han försökte pipa när baderskan klämde om honom men det bara gurglade och sorlade därinne, och hur skulle man kunna

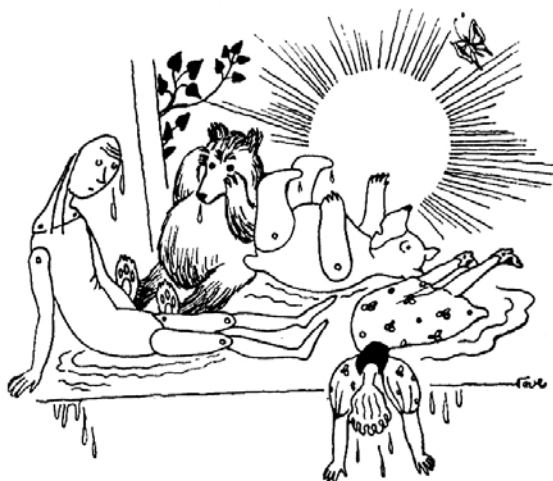
höra något när hon sjöng så starkt och högt att öronen gungade på en! Värmeland! Du sköna! Aldrig hade Nalle Ivar sett ett värmeland som var så obehagligt.

Sådärja, sa baderskan belåtet och tystnade. Hon vände dem opp och ner och hällde vatten ur en kanna över dem så det rann ur hår och näsa och händer och fötter. Sedan tog hon en stor handduk men hur hon ängned och klappade var de lika våta. Då bar hon dem till fönsterbrädet och lade dem mitt i solen ovanför värmeelementet och så schasade hon undan en liten naken byting som ville klättra opp och körde honom under duschen som plaskade i ett kör.

Där låg de alla fyra och kunde inte säga ett ord, nätt och jämnt andas, bredde ut våta slaka armar och ben.

Tror-du-vi-är döda? viskade Nalle Ivar efter en lång stund när solen hade torkat opp nosen på honom.

Jag-vet-inte, viskade Eiver; hon hade ännu löslocken hårt i handen. Hon visste att hon borde stiga opp och vända på Lizzi som hade

fallit på mage och kanske skulle kvävas, men hon kunde inte. Benen var mjuka som makaroner. Nalle Sven låg på rygg med öppen mun och alldeles snurriga ögon.

Men det var tyst och fridfullt häroppe. Barnen lyste som dammkorn i de sneda solstrålarna som trängde in i imman med hälsningar från gröna blad i parken. Det fladdrade en fjäril förbi rutan, av och an, den tittade nyfiket in. Det var en vit fjäril med röda och svarta ringar och när Nalle Sven stirrade på

den fick han småningom liv i ögonen. Fjärilen viftade med sina antenner men han förstod inte vad den ville. Från värmelandet där nere böljade heta vågor över dem, och ibland kom baderskan och kände på deras armar och ben. Och när de hade legat där så länge att solen nästan gått ner och alla barnen var borta kom baderskan igen, och då hade hon med sig Ester och några baby-skjortor.

Jag tog de minsta, sa Ester, undrar om de passar?

De satte Eiver att sitta, hon var ännu yr i huvudet, och klädde på henne en av dem och den blev till en kolossal rynkad nattskjorta med ett ståtligt släp. Nallarna såg också underliga ut, med bara de lurviga öronen stickande opp ur babykragar, som de kunde gömma både nos och ögon i. Ärmarna hängde ju långt ner över tassarna på dem. Men med Lizzi gick det inte alls, hon måste bara få en näsduk knuten om kroppen på sig.

Jo, ni är söta, sa Ester, men hennes skratt var snällt, och så bar hon dem iväg.

Vi är t r ö t t a, viskade Eiver med stor värdighet.

Och nästan innan de hunnit i säng somnade de, hann bara se en skymt av ett stort stort sovrum med en massa sängar och vita lampbollar i taket. Och i en sådan där säng radades de ner, med alla fyra huvuden på samma kudde, ännu lite fuktiga. Knappt hann de läsa Gudsomhaver, knappast ens skicka en liten längtans tanke till Rabbi och Ursa som nu sov nånstans i en båt på Ålands hav. De ramlade rakt ner i sömn, drunknade i sömn. Efter den längsta dagen i världen.

En upprörd förmiddag.

Nästa morgon kom syster Bolinda in med doktorn som skulle se om de nya barnen var friska och kunde släppas ut i Sverige. De kom med fart, för syster Bolinda skulle strax springa bort till något annat igen, hon hade så mycket att tänka på, syster Bolinda.

Men mitt på golvet stannade de.

Det fanns inga barn i bäddarna.

De stod allesammans runt en enda säng. De trängdes kring den och knuffade varandra och skrek och hojtade, barfotalassar med vippande skjortor och flickor med natt-rufsiga små flätor, och de små knuckte i de stora och ville vara med och försökte krypa mellan fötterna på dem.

Mitä se on?

Titta! Vems är de?

Onks nukkeja?

Äsch. Undan!

Anna minulle. Onks piruja?

Älä sinä. Odota! Voi sentään!

Nej, ge hit! Ge h i t, sa jag.

Vänta, jag ska försöka med den här käppen, sa den största pojken.

I sängen fanns ingen, bara ett knöligt täcke som ibland rörde sig i fotändan, svällde till och sjönk. Pojken smög sin käpp försiktigt närmare, och ringen runt sängen sträckte sig på tå, allt närmare, och kikade ner i den, och just som han skulle borra käppen in under täcket och peta opp en dörr i fästningen hördes en röst därnere sakta räkna: ett tu tre, och sedan:

Uiiiiiii —

Ett förfärligt tjut, rytande av björnar och vrål av gälla flickröster steg upp ur täcket. Pojken ryggade lite tillbaka.

Vi försöker på den här sidan, sa han ivrigt, och det blev tyst igen. Alla följde med i stor spänning, den minsta lilla flickan längst bakom böjde sig fram med tummen i mun och stirrade.

Ett tu tre, räknade rösten sakta under täcket och tjutt! just när käppen for in vid fotändan:

Uiiiiiiiiiiiiiii —

Den minsta lilla flickan blev så skrämmd att hon tappade tummen.

Syster Bolinda hade stått som förstenad, nu rusade hon fram och jagade undan barnen och slog opp täcket.

Uiiii — Uiiii — Uiiiiiiiiiii — skrek allt som var därinne och rullade om vartannat och nallarnas vilda ögon stirrade ovanför babykragarna och Eiver och Lizzi flög förtvivlade i armarna

på varandra. Men nallarna visade sina röda heta gap och grinade med alla tänderna.

Nehe, syster, sa doktorn, det här går aldrig i världen an.

Oj oj, sa syster Bolinda olycklig, jag borde ha förstått att de var för små. Men jag hade så mycket att tänka på. Oj oj.

Ge hit dom där små dvärgarna, sa doktorn vänligt, men när han tog dem i famnen var Nalle Sven ännu så upphetsad att han bet honom i handen.

Vi har fått försvara oss hela morgonen, snyftade Eiver. De var så förfärliga. De ville ta oss.

Men vi kunde skrämma dem, flämtade Nalle Ivar med tungan hängande ur munnen. Ett tu tre — uiii —

Vi hörde, vi hörde, avbröt doktorn och tittade dem i gapet, och när Eiver lugnat sig lite tog hon fram både pass och läkarintyg för hur kunde doktorn veta vem de var när de hade bara babyskjortor på kroppen? Hon hade locken i ena handen och kappsäcken i den andra och snavade ideligen

i sina långa kjolar framför doktorn. Han knackade bara lite på dem (men nallarnas pipmaskiner var nu så rostiga att de inte ens sa urrrr längre) och kvickt och behändigt tog han prov, likadana som i Helsingfors, men den här gången svimmade ingen för nu var de vana. Sen gav han dem alla en liten klapp och så krefsade han fram något ur fickan på sin vita rock och stack i mun på dem.

Och det var en riktig, en svensk karamell som smalt länge på tungan, sött och saftigt. Det var den första karamellen de hade fått sedan karamellerna tog slut i Finland. Och de var så förvånade, och karamellen fyllde munnen på dem så helt och hållet att de bara kunde nicka adjö när doktorn gick vidare och sa:

Se till att dvärgarna kommer härifrån, syster, och att dom håller sig i säng. Här är för oroligt för dom. Hallå, bytingar. Han fångade hojtande opp den minsta lilla flickan i famnen men hon

sträckte sina armar mot nallarna och tjöt:
Ja vill ha dockona! Dockona!

Jag skall ta dem i mitt eget rum, lovade
syster Bolinda högtidligt och knöt in dem i
sitt förkläde.

Och när hon hade sprungit genom hela den
långa korridoren for hon omkring som ett
yrväder därinne. Hon skulle ordna det så
bra, så bra. Hon drog fram en byrålåda och
lade den mitt på det vita lilla bordet i
sitt vita lilla rum där väggarna glänste av
snygghet och till och med den vita sängen
var nyskurad. Mitt på bordet stod ett tand-
borstglas och en vas med rosor som hon kanske
hade fått av något finlandsbarn, dem flyttade
hon lite åt sidan och så bäddade hon ovanpå
sina vita rena linnen och byxor, en hand-
duk under och en stickad halsduk till täcke.
Och där låg de, mitt i solen som flödade
över bordet och rosorna. Och det var så
tyst och tryggt när alla barnröster var borta.
Syster Bolinda var också plötsligt borta men
hon lade några smörgåsar på bordet åt dem.

Om en stund kom Ester farande med mjölk

i äggkoppar, och i fickan hade hon en apelsin. Men hon hade brått och sprang, för det skulle komma hundra nya barn den dagen.

Det var skönt en stund, men inte en lång stund. De var ännu alldeles för upprörda efter kriget i sovsalen.

Det började med att Nalle Sven listade sig opp, rosorna i vasen gav honom ingen ro, men han snavade i sin långa babyskjorta och Nalle Ivar, som just höll på att somna inne i byrålådan, slog till hans tass. Håll frid, mumlade Eiver sömnigt från sitt hörn och Nalle Sven ville inte alls väcka dem, inte alls. Han svängde sig tyst över kanten och slog armarna om vasen och skakade den tills det regnade ner ett helt fång av svala ljuvliga rosenblad. Och han plockade opp dem och kröp ner i sitt hörn och lade dem under kinden och borrhade in nosen i en underbar kudde. Och nallen drömde att han och de små ljusblå änglungarna seglade omkring på röda moln.

Men vaknade tvärt av att någon trampade

honom på tårna, och det var Lizzi. Och var var hans rosenblad? Hon hade nappat dem medan han sov och gjort sig en liten skär huva och en doftande kjol och nu dansade hon omkring i lådan. Och Eivers granna pärlband hade hon rövat och hon flög runt

och sjöng med en liten spinkig röst, som en myggas:

Vi ska lusta och finuuuurla,
vi ska lusta —

Ge hit mina rosenblad, skrek Nalle Sven, rufsig och vild om öronen.

Nalle Ivar satte sig opp i sitt hörn och fnös föraktfullt:

Du kan inte alls. Du kan inte som Tulle. Du ser bara enfaldig ut.

Men Lizzi sjöng och sjåpade sig.

Titta, så förnåpen hon ser ut, sa Nalle Ivar dystert, precis som en docka.

Kom hit ska jag finurla dej!

Nalle Sven kastade sig framstupa och fick tag i Lizzis ena svängande ben.

Då vaknade Eiver ordentligt och sträckte opp armen som en polis.

Hör ni! Tyst på ögonblicket! Ni ska sova, sa doktorn.

Puh! fnös Nalle Ivar och kliade sig mellan öronen som var krusiga efter badet. Jag tänker lägga Envisa Sjuan. Ta hit korten.

Men Nalle Sven rev och slet i Lizzi som rullade sig i lådan och gallskek att han kittlade henne, och Nalle Sven plockade bladen från huvud och mage så de yrde omkring och Eiver och Nalle Ivar måste slå ifrån sig med bägge händerna. Och Nalle Sven rev och slet i sin babyskjorta tills bandet äntligen brast och han rullade in Lizzi i skjortan och sprang naken och vild och lurvig omkring i lådan och drog henne efter sig. Eiver kände först på sina ben, så rätade hon upp sig och stod rak och styv i hörnet och befallde:

Sluta ögonblickligen! Lämna Lizzi i fred, sa jag!

Ett rosenblad kom flygande och lade sig på hennes huvud som en näsvis hatt.

Och dem har du stulit, sa hon strängt, mycket strängt. Plocka upp dem! Nalle Sven, hör du vad jag säger!

Hohoho!

Nalle Sven bara skrattade elakt och Lizzi tjöt och Nalle skrek: Sjäplisa! Piplisa!

Plötsligt sträckte Nalle Ivar ut benet när

Nalle Sven kom rusande förbi, och där låg den vilde. Men bara ett ögonblick, sen kastade han sig över Nalle Ivar och så rullade de morrande och bitande om varandra. Och Lizzi låg glömd och grät: Tulle Tulle, v a r är Tulle Tulle —

Men nu ryckte Eiver syster Bolindas tandborste ur glaset och började smälla dem allt vad hon orkade, så babykragen vippade och slog kring henne. Ett ögonblick blev det lite lugnare i det ludna ilskna byltet.

Sluta, skrek Eiver. Lyd, sa jag! Och så slog hon.

En aning flata satte sig nallarna att sitta. Nalle Ivars skjorta hängde i trasor kring honom.

Skäms, sa Eiver.

Hon pekade på bladen. Plocka opp dem och gå och lägg er.

N e j, sa Nalle Sven och visade tänderna.

Alltid ska du bestämma, morrade Nalle Ivar.

Jag är älst, sa Eiver stolt.

Kantänka, mumlade Nalle Ivar. Jag är klo-
kast. Du kan inte Envisa Sjuan.

Och du tror att du alltid har rätt! väste
Nalle Sven.

Jag h a r rätt, sa Eiver.

Jaså, skrek Nalle Sven och så rusade han
opp och efter Eiver. Och Eiver undan, över

kanten på byrålådan, ner på bordet. Nu ramlade Nalle Ivar efter på klumpiga tassar, för nu skulle också han ge Eiver engång, och ingen kom ihåg att det var Lizzi de grälat om, Lizzi som låg ensam i lådan och grät efter Tulle.

Eiver flydde baklänges, i sitt obekväma långa nattlinne, hon fäktade vilt med tandborsten och nu skulle hon —

Pang.

Kratsch.

Klirrrrrrrrr.

Rosorna låg på bordet och vattnet rann i strömmar ner på golvet med små glasbitar i.

Då blev Eiver alldeles blek och nallarna slocknade och satte sig på lådkanten.

Jaha, Eiver, nu måste du säga förlåt. När hon kommer, sa Nalle Sven. Det hördes på rösten att han ingalunda var ledsen.

Det var nog vårt fel också, sa Nalle Ivar och torkade av sina våta fötter och ryckte en rosentagg ur Nalle Svens öra.

Men Eiver höll i tandborsten! sa Nalle Sven. Visst!

Jag kan inte, sa Eiver och hennes läppar darrade. Ni vet att jag inte kan.

De visste det. Det var så med Eiver. Det var ett slags sjukdom hon hade: annars var hon modig, men förlåt kunde hon inte säga. Det var alldeles förfärligt svårt för Eiver. Ingen visste varför men så var det.

Nallarna gav ett tecken åt varandra och så började de på en gång, det var en vers som mormor hade lärt dem, ett tu tre:

Bättre än gnäll och gråt
är ett kvickt förlåt.
Förlåt förlåt förlåt!
Bra blir det efteråt.

Eiver stack fingrarna i öronen. Tyst, skrek hon.

Nalle Ivar runkade på huvudet och såg fundersam ut. Det var svårt att hjälpa Eiver nu. Han tyckte synd om Eiver.

Nalle Sven stirrade på henne, först trumpet, sen generat, sen blev hans små ögon vänligare. Eiver, sa han, vet du: du kan säga

det bakfram. Om du säger kvickt, flera gånger, låter det rätt.

Låtför-låtför-låtför — provade Nalle Ivar. Blir det lättare, Eiver? Eller hör du så här: örlåt. Går det bättre tycker du?

Eiver skakade på huvudet.

Jamen det är ju bara förlåt som du inte kan säga. Nej men hör ni! Jag vet. Vi ropar det alla på en gång! Nalle Sven sprang fram till Eiver som ännu stod där orörlig. Vi ska hjälpa dig, Eiver.

Just i detsamma gick dörren opp, någon kom och —

Förlåt, ropade båda nallarna med kraftiga röster och från Eiver kom några underliga kvävda ljud, det lät som rlåt.

Men det var bara Ester som kom med deras egna kläder. Se här, dra på er, sa hon. Jösses ungar, vad ni har ställt till! Hon sopade undan glasskärvorna och torkade opp vattnet och satte rosorna i tandmuggen. Nu blir nog syster Bolinda arg, menade hon och slog opp fönstret. Solen strömmade het in och det hördes ett ljuvligt prassel av blad

där utanför. Ester klädde på dem och grä-lade för den trasiga skjortan och plockade fram Lizzi ur byltet och så sprang hon sin väg. Och barnen satt tysta på fönsterbrä-det, mycket tysta och flata och stirrade ner på sandgången där en myra, knastrade fram över glänsande korn.

Just då hände det.

Titta, fjäriln, viskade Nalle Sven, samma fjäril som i går!

Den stora vita fjäriln med svarta och röda ringar kom närmare och närmare, fladdrade fram mot fönstret, tvekade lite, sänkte sig, höjde sig, darrade med vingarna.

Kom kom, lockade den sakta.

Plötsligt kom den djärvt rakt emot dem, de hörde ett mjukt fladder, ett sus, och med ens satt den på Nalle Ivars fot. Och då såg de att den hade en liten pappersrulle fäst om halsen.

Ta brevet, sa den med en fin, pipig liten röst. Fort.

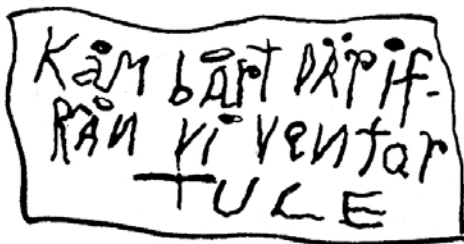
Nalle Ivar vågade inte röra sig, men Eiver lutade sig fram och knöt upp bandet.

Aj akta akta, pep fjäriln. Rör inte vingarna.

Och lätt och fint lyfte den och seglade bort med långsamma slag.

Med ostadiga händer vecklade Eiver opp pappret och nallarna stirrade, Lizzi stirrade, Eiver stirrade ner i Eivers knä.

Kråkfötter var det. Nätt och jämnt kunde man läsa:

KÄM BÄST PÄRIF-
RÄN VI VENTAR
TULE

Tulle blir mänska.

Det var precis som om en bomb hade slagit ner på fönsterbrädet. De flög alla opp. Sedan började de rusa omkring på bordet och rafsade ihop sina saker och stod på huvudet i sina kappsäckar och sakerna flög omkring dem och de stulna rosenbladen flög. Och mitt i allt ramlade patienskortet ur sitt blommiga fodral och bordet blev fullt av spadrar och klövrar. Golvet med. Det är nog troligt att mormor blev av med några kort den gången. Nalle Ivar plockade, men han tappade dem igen och rusade förbi dem där de låg. Han var så upprörd att tassarna skakade.

Sedan trängdes de på fönsterbrädet liksom hade det varit en bussplattform.

Vänta, vänta, ropade Eiver. Hon hade

knyckt en kritstump från Lizzis och Tullas kappsäck. Hon såg sig omkring men det fanns inget papper, inte ens brevpapper, syster Bolinda hade säkert inte tid med sånt. Då ställde sig Eiver på knä och skrev på det släta vita bordet, med stora jämna röda bokstäver (inget slarv med Eiver):

FÖRLÅT

Att s k r i v a det var ingen konst. Förresten kunde det passa både till rosorna och till rymningen, tänkte Eiver. Hon var nu kantänka så förständig.

Men vad skall man göra med en buss-plattform utan buss? Det hade ingen tänkt på.

Hur ska vi komma ner? skrek Nalle Sven och hans toppluva pekade förtvivlat rakt opp i skyn.

Vänta, sa Nalle Ivar och såg djupsinnig ut. Han stod och gned sig på nosen. Kanske man kan hoppa? sa han rådvill. Men det var säkert ett par meter ner till sanden och det kittlade på förhand i magen, ganska obehagligt.

Eller flyga, pep Lizzi. Flygmaskinen kunde ju. Och Tulle.

Dumheter, sa Eiver praktiskt och lutade sig ut. Här finns ju en rädda, alldeles bredvid fönstret. Håll bara hårt i er. Ivar får ta Lizzi.

Och så band hon sin kappsäck och Lizzis på ryggen och steg modigt ut och gled ner. Apelsinen slängde hon först, den rullade långt. Fint gick det, fast lite skrämig blev man om händerna. Sen kom Nalle Ivar med Lizzi på ryggen och det var ett under att ingen olycka

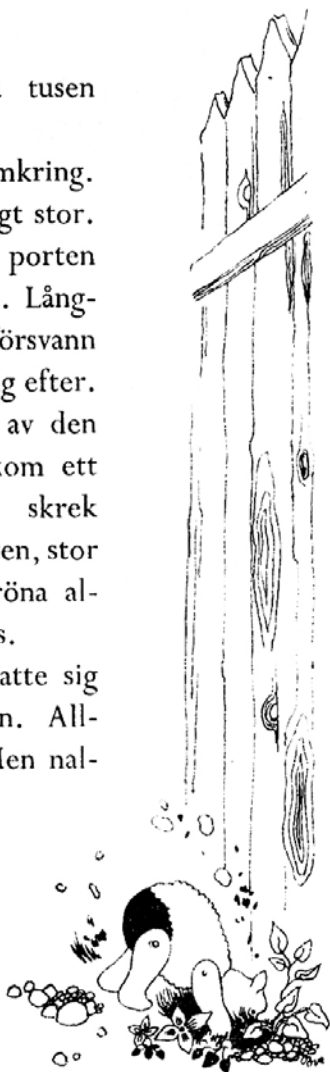
skedde, så kusligt som det var i magen och så gällt som Lizzi skrek rakt in i öronen på honom. Men nere på sanden föll han att sitta. Och efteråt skakade han i kroppen. Nu visste de förstås alla att Nalle Sven skulle ramla, han blev ju så lätt yr. Så de sträckte ut armarna när han gav sig i väg och vände. Varför föll du inte? frågade Nalle Ivar förnärmad när den ljusbruna med en duns landade på den varma sanden, rakt under rännen, precis som man skulle. Det gick så fort, jag hann inte, sa Nalle Sven ursäktande.

Det var underligt att stå på riktig sand och se riktiga grässtrån och höra blad prassla högt oppe. Adjö gamla fönster, adjö syster Bolinda, adjö Es-

ter. Och adjö många tusen otäcka barn!

De tittade sig omkring. Gårdsplanen var förfärligt stor. De visste inte alls var porten var. Men där flög fjäriln. Långsamt, lättjefullt, och försvann bak hörnet. Barnen sprang efter. Och fick se en skymt av den innan den försvann bakom ett nytt hörn. Skynda er, skrek Eiver. Och där var porten, stor och vit, mellan mörkgröna almar. Men stängd förstås.

Eiver suckade och satte sig med Lizzi på kappsäcken. Alltid vänta. Bara vänta. Men nallarna rusade av och an längs staketet och väd-
rade med nosarna, och plötsligt började Nalle Sven gräva som en liten hund så att sand och mull flög omkring ho-

nom. Han hade hittat ett hål som katter eller råttor gjort under porten, det var bara att krafsa det lite större, och nu, ett tu tre, hade han dragit barn och kappsäckar, nysande, jordiga, spottande fram på trottoaren.

Men nu! Var? Var?

De gned sand och mull ur ögonen. Var?

Död och pina! skrek Nalle Ivar. Mor-mors stortå! Titta titta!!

De svängde runt.

Och just vid porten, i skuggan av en gammal alm —

— Sving du fula fluga sving
å den fula flugan svang —

Tulle, som dansade med slängande armar och ben.

P a n g.

Tulle, som kastade sig handlöst och uppsluppet på rygg, med händer och fötter åt alla håll.

I ett nafs hade de kastat sig över henne där hon låg. Men fjäriln fladdrade sakta förbi.

Älskade Tulle! Eiver höll henne om halsen och de andra drog i armar och tår, var de kom åt. Lizzi stupade raklång över henne och klappade henne överallt och gned sin kind mot hennes lilla kjol och mumlade smekord som bara hon och Tulle hade tillsammans: Tesse! Mute! Tessemute! Allt som var mjukt och härligt hette så.

Ni kittlar mej, flämtade Tulle och satte sig till sist opp så gott hon kunde. Men ännu måste de klämma på henne och känna överallt.

Jo. Det var säkert Tulle. Skrynkelig och med ett stort hål i ryggen så att papperstussar tittade fram, och urblekt i ansiktet så att munnen flöt ut i kinderna. Men Tulle.

Är du inte död, Tulle? sa Nalle Sven och nosade ordentligt på henne.

Jag tror inte, sa Tulle, lite hes.

Men du är förkyld, sa Eiver bekymrat, och du är trasig. Om jag bara hade nål och tråd. Men åtminstone — Vänta lite!

Jag är h ä r, sa Tulle stolt.

Hur kom du! Säj!

Jag seglade förstås. Först oppe och sen nere. Aj, du trycker för hårt! Tulle grnade till, för medan hon talade målade Eiver hennes mun med den röda kritstumpen.

Vad menar du? Säg nu ordentligt.

Jag säger ju: först på ett moln, långa vägar, långa långa —

Var det mjukt? Tulle, såg du mina två små ängelungar, frågade Nalle Sven ivrigt.

Jag hörde nog nån som skrattade däroppe. Men jag såg ingen. Mitt moln var så litet. Jag seglade ensam på det.

Var det skärt?

Nej, det var vitt. Och mjukt. Och jag hade min röda kofta till segel men sen —

Du tappade koftan förstås? Det var Eiver.
Ja, för molnet stjälpte. Det blåste så att
molnet for runt.

Mormors stortå, Tulle! Då föll du ju.

Ja, långa vägar, långa långa —

Herregud, rakt ner i havet! Tulle, bara
du inte får lunginflammation!

Äsch. Jag flöt. Ganska länge. Ända tills
måsen tog mej.

Måsen?

Ja, och det var elakt av honom att riva
hål i ryggen på mej, sa Tulle argt. Med
sina stora dumma klor.

Och så flög han med dej. Stackars stac-
kars Tulle!

Men sen kom en annan mås och skrek
och då blev han väl rädd. Han släppte ner
mej på däck — Petter! Var är Petter?
Jag har glömt Petter.

Vilken Petter? Vad för en Petter?

Och först nu märkte de att några steg
ifrån dem stod en pojke, en väderbiten pojke
med ljust, rufsigt hår och bara ben. Han
stod och krafsade sig fundersamt bakom örat.

Nä, är det sant? Är dom så där små, mumlade han.

Tulle slängde ut armen och pekade stolt: Petter. Petter fångade opp mej.

Goddag, sa de lite blygt. Eiver kom fram och räckte handen. Tack, sa hon. Men hur visste Petter att det var Tulle?

Petter måste bocka djupt för att få tag i handen på Eiver. Jo, si, jag trodde förstås först att det var en råtta som damp ner i skutan. Jo, vi fraktar kol, si, och lite av varje. Men så såg jag att det bara var nåt-slags trasa och så tänkte jag sparka'na överbord. Men så tänkte jag att morsan kunde ha'na att diska med och så tog jag in'na. Det var välan lattjo!

Hahaha, skrattade Tulle. Men de andra var tysta, för de tyckte det lät kusligt.

Och så slängde jag'na i vrån.

Stackars våta hungriga Tulle! Eiver var gråtfärdig. Alldeles ensam, tänkte hon.

Men på kvällen, efter nyheterna, så hörde farsan att de lyste i radion efter en — hm —

Säg du bara, sa Tulle stridslystet.

Efter en docka, sa Petter generat. Som hade fallit från stockholmsplanet.

Har ni hört så fräckt? sa Tulle.

Det var Sura Herrn, ropade Nalle Ivar för-
tjust.

Det var nog snällt i alla fall, sa Eiver
sakta. Och den som är enfaldig kan inte rå
för det.

Hörde du det? sa Nalle Sven till Lizzi.

Men det var välan lattjo, för radion sa
adress och allt! Det var bara att gå hit när
vi kom fram till stan.

Ja, och jag fick korvstuvning och jag fick
sova i kajutan, sa Tulle belåtet.

Jag plocka opp'na ur vrån, jag, sa Petter
och skrattade så tänderna blänkte.

Tack, Petter, sa Eiver igen. Hon hade
aldrig sett en sådan trevlig pojke.

Men fjäriln då? Nalles Svens små ögon
var runda av förväntan.

Han satt där på trädstammen och var så
lat. Han kunde gärna göra lite nytta, sa
Petter. Tulle talade med honom.

Ja! Han sa att han kände er mycket bra. Tulle lät lite förvånad.

Då fnittrade Nalle Sven och tänkte på hur de såg ut när de låg och torkade på fönsterbrädet i Värmelandet. Men i smyg kände han efter om öronen var torra.

Nåja. Nu var Eiver redan van att se Tulle och måste tänka på viktiga ting. Två saker bekymrar mej, hör ni, Tulle har kommit in i Sverige utan karantän, hon har inte ens varit i bastu —

Jag! skrek Tulle hest. Ingen är så ren. Jag har ju simmat.

Nåja. Men i alla fall. Och hur ska vi nu komma vidare?

Nu såg Petter knipslug ut och satte sig på huk och de skockades alla omkring honom, för de såg att han visste råd. Jo, sa Petter, och så berättade han. Han hade en gudmor. En gammal gammal gudmor. Hon skulle fara och hälsa på Petters mormor som bodde någonstans i norr, fara samma dag med tåget. Och det tåget gick förbi Leksand.

Aha! Fem par ögon glimmade till.

Men den gudmodern var ganska ängslig av sig och vidskeplig. Hon skulle nog inte stå ut med så små levande kräk som kunde tala som människor. Petter hade tagit med sig en gammal korg som han brukade frakta kaniner i. Han skulle be gudmor ta några kaniner med till en kamrat i Leksand. Hon skulle bara ställa korgen på perrongen.

Och sen får ni kirra resten själva, sa Petter.

Petter, sa Eiver högtidligt, du ska få alla pengar jag har. Två mark femti penni. Hon letade rätt på byltet och skakade ut pengarna i handen på honom. Han petade nyfiket på dem och sa att dom får man väl ingenting för. Men jag ska ha dom som minne, sa Petter och stack slantarna i byxfickan.

Tåget skulle gå klockan två. Det började bli bråttom. Petter tog fram kaninkorgen. Där var mjukt bäddat med hö och rent papper under. Nallarna tyckte det var gräsligt livat och hoppade i. De brydde sig inte ett dyft om kaninlukten som satt i väggarna. Men Lizzi rynkade förnämt på näsan medan Eiver klädde Tulle i en av sina

egna blusar och stoppade ner henne i höet och virade en duk runt halsen på henne. Stackars Tulle nös och fnös och hostade och kraxade.

Petter spände ett tyg över korgen och i tyget hade han stuckit hål så hans kaniner kunde andas. Det var som en ljus himmel med stjärnor.

Är det inte lattjo? kraxade Tulle i höet. Här kan ingen hitta oss.

LEKSAND, skrev Petter med stora bokstäver på korgkanten. Tjo! Det passar fint, grinade han för sig själv.

Och på andra sidan skrev han med ännu större bokstäver:

OBS! FÖRSIKTIGT! FÅR EJ VÄNDAS!
OBS!

Och så vandrade Petter visslande i väg med sin kaninkorg, och vinden luggade hans gula kalufs.

Kan kaniner hosta?

Gudmor satt och stickade medan tåget vaggade och gick. Det skulle bli en randig strumpa till Petter och hon höll just på med att runda av tån, strumpan dinglade i knät på henne. Gudmor var en liten vithårig gumma med glasögon på näsan och små svarta, spetsiga kängor på fötterna. Petters kaninkorg hade hon ställt där den var minst i vägen på golvet, bredvid kängorna.

Fem på var sticka, mumlade hon, för hon talade hela tiden med sig själv. Jestanes den Petter vad han ren har stora fötter, det kan inte vara länge sen jag stickade babysockor, små ljusblåa —

Hä?

Gudmor tyckte att någon hostade bredvid henne. Men kupén var nästan tom.

Och söta var dom, sa hon till strumpan. Man inbillar sej allt möjligt när man blir gammal, vem skulle hosta här. Fyra på var sticka, kom ihåg, Sofi. Gudmor hade lätt för att glömma, men hon var ju så förskräckligt gammal.

Och gula lockar hade han, oj oj. Gudmor suckade. Men si nu går han sina egna vägar och en gammal ska till på köpet ta hand om hans

kaniner! Och stora fötter, jestanes — fyra på var sticka. Vart var det dom skulle nu då? L-e-Leksand.

Hon lutade sig ner och stavade på korgen. Men for opp igen. Nu hade hon hört hostan igen, och mycket värre, en riktig skräll-hosta.

Det är nog illa, det här, sa hon till strumpstickorna som klirrade och darrade i händerna på henne. Det var den där svarta katten som sprang över gatan när jag gick efter mjölk i morse. Jag glömde spotta efter'na. Hur var det nu, Sofi? Fem på var sticka? Nej, fyra! Nu har du stickat tokigt, Sofi.

Hon repade upp ett helt varv. Och så är det fredag, mumlade gudmor, en skulle aldrig ge sig ut och resa på fredagar. Då ser en och hör sånt som inte finns. Nej nej, Sofi.

Det prasslade häftigt i korgen och hennes små spetsiga kängor spratt till. Det bullrade och

väsnade inne hos kaninerna, tyget höjde sig och sänkte sig och det kom små kvävda, pigga ljud.

Dom jagar varann, dom små kaninerna, tänkte gudmor vänligt och lutade sig ner. Dom har trängt kanske. Hon lutade sig längre och den randiga strumpan dinglade på stjärnhimlen. Puppe puppe puppe —

En förskräcklig nysning fick strumpan att flyga opp tillbaka och någon sade tydligt: Hysch!

Tre på var sticka, tre på var sticka, Sofi. Stickorna snubblade skramlande och ängsligt vidare. Men så stannade de tvärt. Kan kaniner nysa? Varför inte, sa gudmor lugnande, varför inte, Sofi! Och kan dom nysa så kan dom hosta med. Kaniner kan väl vara sjuka som kossor och grisar. Våran häst, han hade engång en faslig kvarka, må jag säga. Och så klirrade stickorna igen. Tre på var sticka, Sofi. Eller vad, inte är det väl två? Hur ser dom ut månnтро, dom där Petters kaniner? Det är nog nån finare sort, kan jag tro, efter dom hostar som folk.

Försiktigt lutade sig gudmor ner på nytt, med brillorna stadigt på näsan. Hon försökte kika in genom ett hål i tyget. Men satte sig fort att sticka vidare, allvarlig och rak i ryggen.

Gudmor skakade på huvudet. Det är nog illa med mej, sa hon till bänkarna och till golvet. Kanske kaniner kan hosta. Men dom kan inte ha bruna öron. Svarta finns det och vita och gråa. Det är nog galet med dej i dag, Sofi. Och si, nu tappar du en lycka!

Gudmor var trött. Hon tog opp lyckan med stort besvär och lutade sig tillbaka mot bänken. Gudmor slöt ögonen och tänkte på den svarta katten. Den randiga strumpan vilade fridfull och nästan färdig i hennes smala gumfamn. Hon hade knäppt sina gamla bleka händer över den. Gudmors huvud nickade i takt med hjulens dunk. Hon trodde

att hon drömde och att hon var ett litet barn igen. Sakta men tydligt hörde gudmor en vaggvisa nynnas, ibland med ord, ibland utan.

Himlen är av stjärnor full,
Tullelull, tullelull,
Somna nu mitt Tullegull,
Tullelullelull.

Det var mycket milt och vackert, fast långt borta. Gudmor tyckte att hennes mamma sjöng för henne i vaggan: Gullegull. Gudmor hade också haft gula lockar som Petter. Och det var inte alls länge sen. Hon låg och smålog mot sin mamma, och det vita huvudet nickade mot tågbänken. Och visan steg och sjönk, än längre borta, än närmare. Gudmor drömde om en grön äng där hon sprang omkring och plockade prästkragar.

Pang!

Konduktören smällde i dörren och gick med långa, kraftiga steg genom vagnen. Och

nu tjöt lokomotivet: iiiiiiiiii. Och hjulen började gå långsammare och dunka hårdare.

Gudmor for opp. Hon visste inte riktigt var hon var. Två på var sticka, utbrast hon förskräckt. Konduktörn snälla! Vänta lite, konduktörn! Konduktörn!! Hon viftade med den randiga strumpan.

Jaha, gumman lilla? sa konduktören och stannade.

Snälla konduktörn, ta-ta den här korgen och ställ ut den på perrongen, Petter bar hit'na och jag orkar inte lyfta ut'na, vi är ju framme nu, tror jag?

Skall ske, gumman lilla, sa konduktörn och tog ett bussigt tag så det skvatt i korgen.

Gudmor lyfte sitt tunna vita pekfinger och viskade menande:

Det är kaniner, ser konduktörn. Fina kaniner.

Jaha, jaha, sa konduktörn och ville gå men då hejdade hon honom, lade handen på hans arm och sade sakta, sedan hon tittat sig omkring åt alla håll: Säj, konduktörn, säj

åt mej som är gammal: kan kaniner ha bruna öron? Och kan dom hosta, konduktörn?

Hoho hoho, nu har nog gumman drömt, skrattade konduktören och gick sin väg, slängande med korgen. Men gudmor kröp fort in i sitt hörn och stickorna började upprört klirra på nytt.

Dom kan, Sofi, sa hon högt och bestämt, men då stod redan kaninkorgen ute på perongen där folk trängdes och sprang om varandra. Den fick stå där ganska länge och vänta tills tågvisslan iiiade igen och hjulen

töffade iväg. Småningom blev det tyst omkring den. Bara några enstaka steg hördes.

Nalle Sven stod och vädrade med nosen i en springa mellan stjärnhimlen och korgkanten, en liten brun, fuktig nos. Nu! sa han. Nu river jag opp taket.

Vänta lite, bad Eiver som satt med Tulles huvud i sitt knä. Och bra var det, för i detsamma tog någon tag i korgen och en grov röst sa: Leksand! Det här kollit har allt kommit av för tidigt. Fel station, jo. Folk är slarviga. Äh, Karlsson, du kan välan ta det med dej, du ska ju där förbi med bilen, vetja.

En annan, yngre röst svarade: Javisst, stinsen, det går bra det. Och så lyfte någon opp korgen med ett ryck och barnen ramlade om varandra. Och den unga rösten sa förvånad: Det står bara Leksand. Inget annat.

Ja si när folk är slarviga så är dom slarviga, sa den grova rösten. Lämna korgen på kyrkbacken så får dom leta rätt på'n. Och hälsa hem till gumman, Karlsson!

Och så hissades kaninkorgen upp på en

lastbil bland en massa andra lådor och grejor och med ett kraftigt stånkande satte sig bilen i gång.

Tack, tack, mumlade Eiver. Hon var ännu så upprörd att hjärtat bultade på henne. Tänk, gudmor hade tagit miste på station! Själv for hon bara lugnt vidare, hon. Och där skulle de ha blivit! Hemskt. Förskräckligt. Ohyggligt.

Tulle, sa hon och försökte att inte tänka på vad som skulle ha kunnat hända dem. Tulle, hur är det med dej?

Brå, svarade Tulle med grötig röst och viftade vårdslöst med armen. Så föll ögonen ihop. Men Eiver såg att hon var alltför röd om kinderna och hon hostade ideligen. Eiver strök håret ur pannan på henne. Hon hade packat tätt med hö omkring Tulle och satt och gnolade för henne för att få henne att hålla sig stilla. Men nu kunde det inte vara långt kvar. Och sen skulle mamma Rabbi ge Tulle het svartvinbärssaft och bädda henne under många täcken och sen skulle Tulle bli frisk. Längst inne i Eiver, bakom alla be-

kymmer, kändes det som en liten sval bris när hon tänkte på att snart kom de hem. För där Rabbi och Ursa var, där var det hem.

Petter! P e t t e r ! skrek Tulle och sparkade. Måsen tar mej! Skynda!

Stackars Tulle yrar, sa Eiver till nallarna. Ge hit ett apelsinskal! Hon lade det svala skalet över Tulles panna och strax andades Tulle lugnare. Det låg skal överallt för de hade nyss ätit Esters apelsin, nallarna hade rivit lös skalet med sina friska vassa tänder. Nalle Sven satt och knäppte hala kärnor på Lizzi som satt tyst och blekgrön i en vrå, Lizzi mådde illa.

Som vanligt. Hon är så förnäpen att hon inte tål lite kaninlukt, Nalle Sven siktade på hennes näsa.

Äsch, låt henne vara. Hon kan väl inte rå för att hon är bilsjuk, lugnade Eiver. Lasset skakade och darrade, än flög de uppför backar och än nedför, bilen surrade och morrade. Nalle Ivar försökte kika ut genom en springa: trän som susade förbi och bakom

dem mörka höjder. Han lät sig tungt falla ner igen.

Vet du vad, Eiver: nu vill jag inte längre. Hör du. Hur ska vi hitta?

Jo, sa Eiver och sökte fram allt tålmod hon hade kvar. För hon var ju älst, stackarn. Jo: jag hörde mormor berätta att det var en röd villa och en sandstrand och höga trän omkring och en trädgård. Och i nästan alla trän fanns det fågelholkar, sa mormor.

Det lät så skönt att de alla suckade. Och Eiver tog fram något hon hade gömt bakom ryggen för att nallarna inte skulle bli för snåla: en bit choklad. Den välsignade Petter! Mitt i allt, på tågresan, hade Nalle Ivar känt något knöligt under svansen. En chokladkaka i höet! Hela korgen hade hoppat till av överraskning. Lite fanns kvar. Ät, sa Eiver. Och sov sen!

Men de vaknade efter en stund när bilen med ett ryck och ett frustande stannade och steg hördes i sanden och korgen dinglade mellan himmel och jord. Sedan sattes den

stadigt ner på marken och en dörr smällde igen och bilen töffade bort. Tystnad.

Stor häpen tystnad.

Nallarna vädrade ivrigt i var sitt hörn. På en gång, ratsch! rev de bort stjärnhimmeln. Rev och slet, tills den föll ner i korgen och de hade en annan himmel, en jättestor, lysande himmel ovan sig. Först nu märkte de att de hela tiden suttit i skymning.

Ahhhh!

Hade luften nånsin luktat så gott? Den luktade björkar, den luktade gräs, själva kvällsolen luktade. Man blev nästan yr i huvudet.

Korgen hade landat rakt utanför trappan till en väldig, vit gammal kyrka. Runt omkring klarblåa kullar, den ena bortom den andra. Det hördes inte ett ljud, bara en sädesärla trippade på sanden.

Nu! Nu!

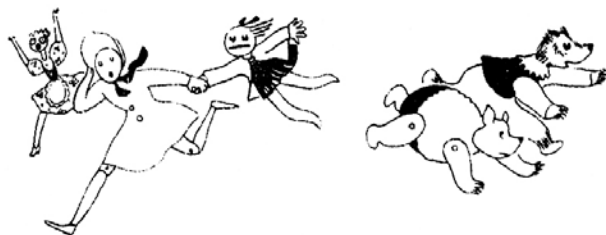
De lyfte ut alla grejor och räknade dem, Tulle tog de mellan sig, den ena armen om Eivers hals, den andra om Nalle Svens. Så vinkade de adjö till korgen och:

Ett tu, ett tu, ett tu.

Det tysta huset.

Det var härligt att röra på benen som ännu var styva och sov. Men de måste gå långsamt för Tullers skull. Ibland bara dinglade hon mellan dem, ibland sparkade hon framåt några steg, och allt emellanåt mumlade hon om måsen.

De gick rakt framåt längs landsvägen för de tyckte att de längst borta såg en vattenstrimma. De hade nästan glömt hur världen såg ut på andra sidan tåg, hus och flygmaskiner. De gick och gick.

Förbi staket och grin-
dar, förbi stora ängar.
Förbi åkrar med pota-
tisstånd så stora att de
hade kunnat tappa bort
sig bland dem som i
en skog. Riktig jättelik

skog såg de, och hus mellan träna, och på
ett ställe kom en arg hund rusande men de
gömde sig kvickt i en hallonbuske vid väg-
kanten och den gick snopen bort. De gick
och de gick.

Nalle Ivar traskade med Lizzis hand i sin.
Han tyckte att han hade små, bruna vingar
på ryggen som flaxade i det klara kvälls-
skenet. Snart skulle han råka Ursa och berätta
precis allt. Och sen skulle han genast göra
ett korsord om resan!

Hör ni, vi ska sjunga, sa han upprymd.
Var och en hittar på en vers till Vi gå över
daggstänkta. Den är finast att marschera
till.

Sjung du, pustade Eiver. Det var besvär-
ligt med Tulle och hon var ganska svettig.

Men vila ville ingen, inte ens Lizzi, som vippade i väg som en brokig sädesärta.

Med tåg och med bil kom vi hit, hit, hit,
nu går vi en liten liten bit, bit, bit —

Nalle Ivar kom inte längre. Vit, dit, det
var dåliga rim, sk- nej, det gick nu inte alls,
nej —

Hjälp mig med Tulle
så får du en bulle! sjöng Eiver.

Äsch, sparka mej inte med flit, flit, flit,
vrålade Nalle Sven när Tulle slängde sina
tunga ben mot honom.

Sven, lämna Tulle i fred, fred, fred, sjöng
Eiver varnande.

Vänta, jag vill också vara med, med, med,
pep Lizzi.

Tyst, du är för liten
för svergesvisiten,
du äter ju ännu med sked, sked, sked,
retades Nalle Sven.

Det är inte sant, ropade Lizzi. Jag har
inte varit liten på många dagar!

Minns ni när vi gick i rimskola hemma?
sa Eiver. Och hade egna små häften! Men

hör ni, Tulle stackarn, hon säger ingenting.
Ska vi göra en visa om henne? Jag börjar:

Tulle red högt på en mås, mås, mås.

Sen fick hon snuva förstås, står, står, fort-
satte Nalle Sven.

Tulle hon hoppa

ner som en loppa — tyst, det är min tur,
fräste Nalle Ivar när Lizzi ville avbryta ho-
nom —

och tänkte i havet förgås, gås, gås.

Jag vill också, gnällde Lizzi men Tulle
skrek plötsligt: Mås, mås! och kastade ängs-
ligt med huvudet.

Vi måste nog snart komma fram, sa Eiver
allvarligt. Jag orkar inte länge. Hon håller
mej så gräsligt hårt om halsen. Så där ja,
Tulle lilla, ett litet stycke till, Eiver hjälper.

Nu började stranden redan synas! Nalle
Ivar gav sig springande och viftande iväg
med Lizzi. Kom, kom, ropade de. Vat-
ten!

Eiver och Nalle Sven knogade tappert i
landsvägsdammet. Du kunde ha bytt med
Nalle Ivar, pustade Eiver.

Tulle är min syster, stånkade Nalle Sven, det droppade svett från nosen på honom. Dammet låg tjockt och vitt på ansikte och kläder. Man måste kisa med ögonen för att kunna se något. Men där —

Jo. Det var stranden.

En väldig, en förfärligt väldig sjö. Titta, blåa och gredelina höjder långt borta över vattnet! Höga, oerhörda trän som susade över dem. Vågskvalp.

Stranden.

Bakom en av kullarna där borta höll solen på att gå ner och hela himlen blev på en gång gyllengul, med små röda moln, den var så genomskinlig och klar att man blev törstig av att se på den.

Eiver var het i hjärtat av spänning. Hon lade ner Tulle i gräset. Vänta lite, Eiver går och söker mamma Rabbi, sa hon och det kittlade i magen på henne. Lizzi söta, stanna du hos Tulle.

Hon skickade ut nallarna åt vänster och sprang själv åt höger längs stranden. Kom

ihåg: rött hus, björkar, trädgård och fågelholkar, ropade hon. Och sandstrand!

Ja, ja, skrek de och var borta.

Här fanns ingen landsväg, utan en smalare, med högt gräs vid kanterna, och från den löpte det ut små mjuka vägar av gräs eller sand. Överallt hördes vågplasket. Eiver sprang förbi tre vita grindar och en grön, husen hade samma färg som grindarna, det såg hon mellan träna. Hon var inte alls trött längre. Vänta, vänta, det femte huset — jo, en röd stuga! Hon måste springa ända fram till trappan för att vara säker. Jo, trädgård. Jo, sandstrand.

Hon rusade så fort tillbaka att hon stötte ihop med en trollslända och snavade men vad gjorde det! Hon slog till och med en flisa ur armen men märkte det knappast. Hon hörde inte ens hur sländan grälade och klirrade med en vrickad vinge.

Hon viftade på långt håll. Där i gräset satt nallarna hos Tulle och Lizzi. De viftade tillbaka, de flög opp när hon kom och skrek på en gång:

Vi har hittat det!

Jag har hittat det, ropade Eiver andfådd.

Nej, vi.

Vad menar ni? flämtade Eiver förargad. Röd stuga, trädgård, sandstrand, trän och allt. Ni är snurriga.

Hur många fågelholkar? frågade Nalle Sven kvickt.

Holkarna! Eiver bet sig i läppen. Det hade hon glömt.

Vi hade tretton trän och elva holkar hos oss, sa Nalle Ivar stolt. Och en gräsligt fin sandstrand.

Äh, nu orkar jag inte mera. Kila och räkna dem hos mej, uh då, uh! Eiver satte sig uppgivet hos Tulle och torkade sig i sin kala panna. Hon fick vänta ganska länge bland prästkragar och surrande bromsar innan nallarna kom tågande tillbaka.

Två, sa de föraktfullt.

Nåja. Kom då, sa Eiver. Det kändes underligt, mycket underligt i henne.

Varsågod, sa nallarna artigt när de hade

tågat förbi ett par villor och kom till en låg, trevlig röd grind.

Var så god och stig på!

Eiver höll andan. Hon kikade in mellan spjälorna. Solen sken rakt på bärbuskar och trädgårdsland och tusen små gräs, man såg en vit strimma av sand bakom huset. Och träna — sannerligen! Eiver tittade upp. Jättelika tallar och björkar. Holkar överallt. Fåglar kvittrade. Löv susade.

K o m, ropade Eiver och så kröp de under grinden, drog kappsäckar och Tulle efter sig, drog dem längs sandgången och rusade raka vägen upp på trappan. Det var ett förfärligt trevligt hus, mycket större än Eivers stuga, det hade gröna luckor med hjärtformade små gluggar och blommor längs väggarna. Men det var ett alldeles tyst hus. Luckorna var slutna över fönstren. Och hur de än bultade öppnade ingen.

Vad i världen! Eiver lämnade Tulle på trappan och sprang runt huset. Det var lång väg, det var ett stort hus, hon sprang förbi vita knutar och rabatter, förbi vattentunnor,

ända till köksdörren. Den var också låst. Med ett bastant hänglås till på köpet. Och det låg löv överallt på gångarna. Här hade ingen sopat på många dagar.

Med hängande huvud gick Eiver långsamt tillbaka. Där stod nallarna och kastade sten på fönstret och Ivar skrek: Död och pina! när det smattrade som skott mot luckan.

Sluta opp, sa hon. Det tjänar ingenting till. Huset är tomt.

Vad menar du? sa Nalle Sven skrämd. Är — är inte Ursa och Rabbi . . . ?

Jag menar ingenting, sa hon trött. Jag vet ingenting. Och Eiver satte sig tungt ner på trappan och stödde hakan i händerna.

Omkring henne var det helt och hållet tyst. Ingen vågade tala, träna knappast susa. Det som hände var så hemskt att man inte kunde ge ord åt det. Hela långa långa vägen hade de kommit. Änt-

ligen äntligen hade de hittat huset. Men ingen Ursa och Rabbi. (Till och med i sina tankar kunde man bara viska det.)

Vad skulle det nu bli av dem? (Här stoppade till och med tankarna.)

Tulle hade nu så hög feber att hon ingenting visste, lyckligtvis, hon låg och rullade av och an med huvudet och hostade och skrällde. Lizzi var kanske för liten att begripa. Men nallarna! De var alldeles vita om nosarna, också stoppen på Nalle Ivars näsa hade bleknat.

Eiver såg ner i sanden. Hon visste att de andra såg på henne och att de väntade. Det var mycket förfärligt.

Nallar, sa hon med darrande röst, och hon ryste, först nu märkte hon hur det blåste från sjön: Nallar, jag — jag tror att . . .

Vänta, skrek hon plötsligt. Vänta. Nu har jag det. Hon flög opp och kramade dem så de knappt fick fram andan, den lugna Eiver. Klart! En sådan idiot jag har varit! En idiot, en idiot!

Förstås har du varit en idiot. Nalle Ivar

blinkade mellan kramningarna. Men på vilket sätt, Eiver?

Jo: så här är det! Eiver var röd om kinderna och hennes ögon glänste. Naturligtvis. Vi flög. Ursa och Rabbi for med båt.

Än sen då?

Vi kom tidigare fram. Begrips? Och vi var bara ett dygn i karantän. Knappt det. Vi for i går.

I går? sa nallarnas klotrunda ögon.

Ja. I går. Det har hänt så mycket att ni inte kan hålla reda på dagarna. Ursa och Rabbi sov ju på båten. De kom fram först i dag. De är i karantän. Nu. Och karantän räcker tre dagar, sa mormor.

Om man inte rymmer. Nalle Sven plirade illmarigt.

Då skulle vi ha kunnat råkat dem, sa Nalle Ivar fundersamt. Om inte den otäcka Tulle hade narrat bort oss, lade han till med en harmsen blick på henne.

Om ej om i vägen vore, sjöng Eiver och dansade omkring med armarna runt deras halsar. Men nallarna var motsträviga.

Nå? sa de och stannade henne.

Nå! Det går ingen nöd på oss. Det finns väl bär i skogen. Snälla barn väntar, vet jag.

Ska vi bo här ute tre dagar? frågade Nalle Ivar misstrogen. Han var liksom inte någon friluftsnalle.

Kanske fyra, sa Eiver muntert. Kom nu och hjälp. Allra först ska Tulle i säng.

Och nu var vädret plötsligt vackert på nytt, och det var varmt och vinden från sjön var mild. I lä av huset, där det var alldeles stilla, i det låga gräset mellan en vit och en röd rosenbuske samlade de torra löv, en mjuk hög, och där bäddade de ner Tulle och lade lite tät mossa över henne. Eiver torkade av hennes panna med svala blad och i en öronlös kopp, som Lizzi hittade utanför köks-trappan, hämtade de vatten från sjön och det var just vad Tulle behövde. Hon svettades förfärligt, så de fick byta löv hela tiden. Men Eiver sade att det var bara bra för febern. Medan hon skötte Tulle krafsade de ihop fyra små lövbäddar tätt intill varandra.

I morgon ska vi tänka, sa Eiver. Nu ska vi bara sova — Ni behöver inte ens tvätta er i kväll.

Utan många ord stöp nallarna och Lizzi i säng och innan de sagt godnatt snarkade de. Men Eiver stoppade löven stadigt om dem och låg länge vaken och lyssnade till Tulles flämtade andetag. Sommarstjärnorna syntes nästan och fåglarna hade för länge sedan somnat när Eivers ögonlock blev tunga.

Det gungade och susade av tåg och bil och trötthet och oro och väntan i henne. Älskade Ursa och Rabbi, mumlade Eiver. Och kanske de hjälpte henne för sen sov hon.

Och äntligen, äntligen!

Under natten hade rosenbuskarna skakat glänsande blad över dem och när de vaknade såg bäddarna ut som sagobäddar, vita och röda. Nalle Sven blev så förtjust att han gjorde kullerbyttor över alla sängarna, löv och rosenblad yrde om honom. Tulle tittade lite avundsjuk efter honom, febern hade sjunkit men hon kunde knappast alls tala ännu, knappast ens lyfta huvudet från kudden.

Eiver steg tidigt opp, hon hade mycket att göra i dag. Hon knyckte några daggiga groblad och bytte omslaget på Tulles panna — hett te på vinbärsblad borde ju Tulle haft men sjövattnen fick duga. Sen skakade Eiver ut alla plaggen ur deras kappsäckar och bredde klänningar och strumpor och byxor ut på gräset för att vädras och

tog på sig sitt största förkläde, sytt av fic-
kan på morfars randiga pyjamas. Eiver var
nu husmor.

Hon såg sig omkring. Jo: de behövde mat.
Nalle Sven, ta Lizzi med och gå och sök

något ätbart, sa hon. Och Nalle Ivar, en så-
dan sömntuta du är! Hon kittlade honom
på nosen med ett långt strå, han vände sig
på andra sidan, kittlades på nytt, morrade,
nös och vaknade. Alldeles virrig satte han
sig opp bland rosenbladen och så krafsade han
fullt med löv över ansiktet! Ett tu tre,
uuiiii! tjöt han och kröp ner.

Du är inte i karantän, sa Eiver. Hej, Ivar!
Du ska inte gömma dig, du ska gå på jakt.
Opp med dig och skaffa mat till huset!

Och så gav hon sig i långsam lunk till trädgården med en tom kappsäck i handen. Alla gröna blad glittrade i solen, men det var inte hett ännu. Överallt i träna, himmelshögt oppe, sjöng fåglar och flög av och an. En bro ledde över diket till en skymmande, snårig skog av hallonbuskar och vinbärsbuskar. Eiver klättrade över långa breda kullar där det växte allt möjligt fint, sallat som nådde henne till magen, höga morotsplanter och natagräs som hon trasslade in fötterna i. Ärterna hängde så högt att det var svårt att nå dem, men några hoppade hon efter och lade i kappsäcken. Det var så vått bland alla bladen att hon blev blöt opp till knäna och mera till, för hon fick krypa under ett stort parasoll av daggekåpor där några smultron hade gömt sig. Spindelväv fick hon i ansiktet men bären var tunga och fina. Lite längre borta hörde hon några trastar väsnas omkring en kråkskrämma, någonting rött glödde under breda, mörkgröna buskar. Aha! Eiver blev alldeles saftig i munnen. Redan på håll slog jordgubbarnas söta lukt

mot henne. Kappsäcken var nästan full, hon plockade några stora bär i sitt förkläde, det blev besvärligt att bära för de minsta var så stora som hennes hand och de största som hennes ansikte.

Plötsligt hoppade hon till för en trast stack fram huvudet på andra sidan busken och näbben var ilsken.

Det är mina bär, sa han med frän röst.

Förlåt, sa Eiver artigt, för trasten var så stor som halva hon, förlåt, jag tar bara några stycken för att vi inte ska svälta ihjäl, mina syskon och jag.

Trasten gav henne en hastig, misstänksam blick och flaxade bort och snattrade förfärligt med de andra trastarna. Men Eiver vandrade fort tillbaka och gick försiktigt ur vägen för myror och spindlar.

Hon ordnade det fint i lövsalen mellan rosenbuskarna, medan hon höll ett öga på Tulle som hostade och sov, bäddade upp sängarna och släpade med stort besvär en plankstump, som hon hittat på sanden, in i bersån. Den blev ett stadigt bord. Släta stenar

blev stolar. Där dukade hon opp jordgubbar och ärter och sallat och smultron på groblad som var släta och snygga. Sen tog hon ut fläckar från Tulles kjol och ordnade ett skafferi under rosenbusken. Och så strök hon sig nöjd neråt förklädet. Nu kunde de andra få komma hem.

Och där kom Nalle Sven och Lizzi springande från stranden.

Titta!

Nalle Sven dinglade belåtet med en liten död fisk.

Jag hittade den, Eiver. I sanden.

Usch. Vi äter väl inte rå fisk, som måsarna. Och den luktar ju illa. Den är ju nästan rutten. U s c h! Eiver slängde den långt bort i gräset.

Jamen den var så vacker, sa Nalle Sven snopen. Alldeles blå på ryggen.

Lizzi plockade glatt fram några brokiga snäckskal ur sin kjol.

Kan man laga mjöl av dem, Eiver? Eller gryn?

Eiver suckade. Men Lizzi, tror du att vi är hönor? Nu fattas det bara att Nalle Iv-

Och i detsamma kom Nalle Ivar visslande. Så fint! Mormors stortå! Jordgubbar, Eiver!

Vad har du hittat för gott?

Jag? Den här vassa släta pinnen, titta! Med den kan man rita i sanden och skriva, tänk korsord —

Skulle du inte skaffa mat, Nalle Ivar?

Han rev sig bakom öret. Aj. Det glömde jag.

Sätt er nu och ät, sa Eiver. Egentligen kände hon sig ganska belåten. För utan henne skulle de inte klara sig en dag. Hon matade Tulle med den allra största jordgubben och Tulle slafsade så hon fick saft över hela ansiktet. Runt omkring smackade och smaskade de andra. Jag måste lära dem bordskick, tänkte Eiver moderligt.

Medan de åt märktes en underlig oro i luften, fåglar flög högt oppe och lågt nere, strök förbi dem, lyfte i flockar och satte sig igen. De hade visst något möte kring skorstenen, ur alla holkar kom fågelfolk fa-

rande. Över takkanten tittade de ner på barnen, näbbar och ögon, näbbar och ögon. De väsnades och skrek.

Plötsligt hördes ett stort sus och det blev nästan mörkt. Och så satt de runt barnen på sandgången, i gräset, i träna, överallt. Trastar, bofinkar, starar, lövsångare, flugsnappare, de kom så nära att de nästan pickade i tårna. Och hu, så de var stora.

Måsar! Tulles hesa, häftiga röst skrämde den närmaste på flykten. Måsar! Eiver!!

Var inte rädd, Tulle, sa Eiver. Hon tog nallarna i hand och så ställde de sig tätt framför de små så ingenting ont kunde hända dem. Men hon kände hur nallarnas tassar darade. Och ärten som hon åt fastnade i halsen.

Vad vill ni? sa Eiver modigt.

Hysch! väste en stor gammal stare till fåglarna. Håll snattran! Man kan ju inte höra sin egen röst.

Han steg högtidligt fram och Eiver såg att han var grå på huvudet.

Hör nu! sa han när småfåglarna tystnat en smula. Vad har ni här att göra?

Det är så här, sa Eiver. Vi väntar på våra mammor. Vi är krigsbarn från Finland. Vi ska bo här.

Och äta vår mat? sa staren hotfullt.

Nej, mänskornas, sa Eiver med klar röst.

Vi- vi- bara medan vi väntar . . . Nalle Ivar slog hjälplöst ut med tassan.

Hon tog våra jordgubbar, skrek en trast oppe i den röda rosenbusken.

Tyst, sa staren. Det är inte det viktigaste. Äter ni mask? frågade han.

Nej, ropade både Eiver och nallarna på en gång.

Äter ni våra flugor? Han glodde mörkt på dem.

N e j.

Skalbaggar, jordloppor och mygg?

De skakade på huvudet.

Kalle Trast, du har överdrivit igen, sa gammelstaren i förargad ton. Och så blev det ett förfärligt snattrande och kvittrande och nojsande. Och fort som det sänkt sig lyfte molnet igen. Bara en liten, vänlig flugsnappare hoppade kvar på sandgången.

Husch. Eiver satte sig, svag i knäna.

Får vi ingenting, tror du? Nalle Sven såg dyster ut.

Visst, menade flugsnapparen. Om ni inte stjäls mask! Vi måste tänka på våra ungar, si. Jag har fem.

Jag har fyra, sa Eiver och suckade. Hur skulle hon klara alla dagar som var kvar!

Men nästa morgon, just när solen gick upp, satte sig Tulle upp i lövsängen med

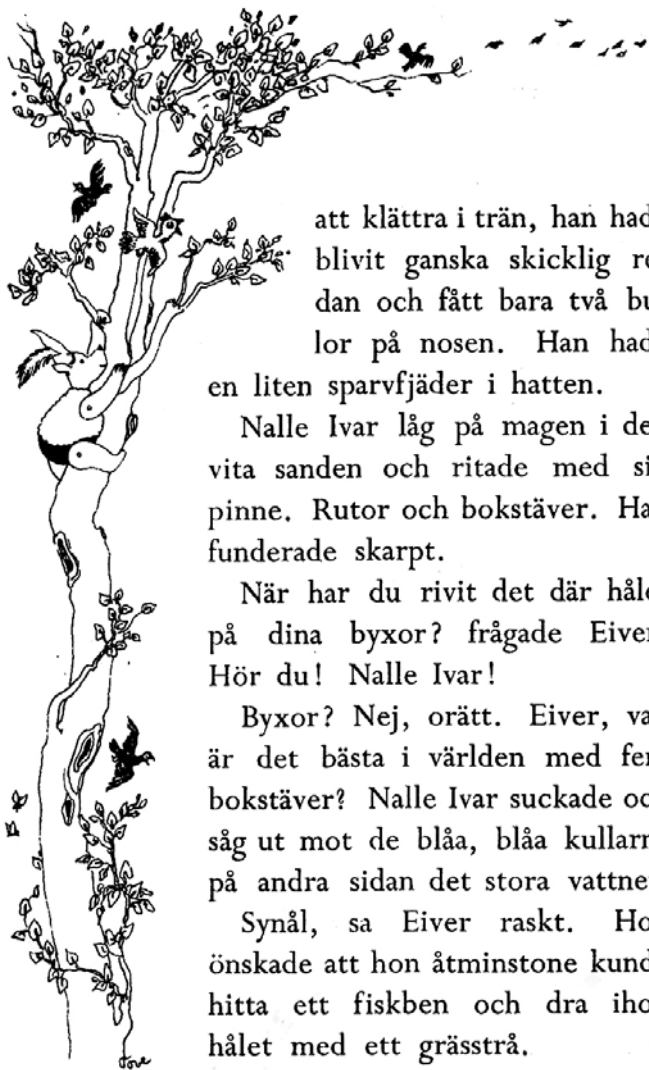
mycket rufsigt hår och sa med begriplig röst:

Jag vill ha mat! Och jag vill ha min tygkatt i sängen!

Älskade Tulle! Eiver pussade henne. Nu blir du nog frisk. Eiver har jagat bort alla otäcka måsar.

Det fanns en liten liten chokladsmula kvar i Eivers kappficka. Den fick Tulle.

Nästan hela den dagen var de nere vid stranden, på utfärd. De bar ner Tulle och bäddade henne i den varma sanden och gav henne tygkatten och snäckor att leka med men hon var ännu så ostadig i händerna att hon spillde ut sanden. Eiver låg på knä på en flat sten i vattenbrynet och tvättade byk och skurade och gnodde — oj, så kläderna såg ut! Det var underligt tyst, bara de glänsande små vågornas plask hördes. Ibland kom någon fågel för att titta vad de hade för sig men flög ljudlöst tillbaka. Lizzi sträckte ut sin lilla tå i vattnet och önskade att den inte hade varit av tyg. Nalle Sven snaskade ärter i kappsäcken och övade sig

att klättra i trän, han hade blivit ganska skicklig redan och fått bara två bulor på nosen. Han hade en liten sparvfjäder i hatten.

Nalle Ivar låg på magen i den vita sanden och ritade med sin pinne. Rutor och bokstäver. Han funderade skarpt.

När har du rivit det där hålet på dina byxor? frågade Eiver. Hör du! Nalle Ivar!

Byxor? Nej, orätt. Eiver, vad är det bästa i världen med fem bokstäver? Nalle Ivar suckade och såg ut mot de blåa, blåa kullarna på andra sidan det stora vattnet.

Synål, sa Eiver raskt. Hon önskade att hon åtminstone kunde hitta ett fiskben och dra ihop hålet med ett grässtrå.

Bulle, skrek Nalle Sven från den nedersta grenen av en al.

Rabbi, kraxade Tulle från sitt snäckhus.
Bada, sa lilla Lizzi sorgset.

Puh! Fem bokstäver, sa jag. Nej. Ni har alla orätt. Det är H-E-M-M-A. Och långsamt och prydligt skrev Nalle Ivar HEMMA i sandrutorna.

Eiver, sa han sen, tror du vi ska vara här alltid? Allena, menar jag.

Förstås inte, sa Eiver kvickt men inne i henne stack det till. Vem kunde veta. Tänk

om det ändå inte var rätt hus. Eller om något hade hänt Ursa och Rabbi.

Vi går tidigt och lägger oss i kväll så går tiden fortare, sa hon och bredde ut kjolar och strumpor och byxor på tork.

Den kvällen var de ganska tysta när de kröp ner under sina lövtäcken. Solen hade ännu inte gått ner, det var lika märkvärdigt stilla och klart som den gången de kom, lösusade sakta, då och då föll ett ensamt rosenblad. Var och en låg vaken med sina tankar, var och en trodde att de andra sov. Det var nästan kusligt tyst den kvällen.

Men just när de allra högsta björkarna fångade det sista gullröda skimret hördes ett avlägset bilsurr. Det kom närmare.

Eiver satte sig opp med klappande hjärta.

Asch, det är ingenting, det kör förbi, sa Nalle Ivar.

Men nu gnisslade bilhjul i sanden vid grinden.

Fort, viskade Eiver, fort. Göm er!

Hon drog i dem, hon vinkade, hon slet, hon fick dem alla bakom rosenbus-

ken, till och med Tulle som vacklade på benen.

Är det fiender? frågade Nalle Sven med skrämnda ögon.

Kan måsar köra bil? viskade Tulle.

Hysch! Hysch!!

Kvicka steg kom travande i sanden mellan träna. Kappsäckar. Mänikor. En större. Två små, i blå kappor, den ena med sjömansmössa, den andra med skolmössa.

En främmande röst sade:

Och titta, där är stranden, där ska ni få bada alla dagar. Vi ska få hemskt roligt. Tror ni inte?

Jag kan ren simma, Barbro, ropade en glad, bekant röst. Åtminstone två meter sa mamma, och utan korkdyna.

Barnen tittade ut mellan grenarna och knep i varandra, hårt, hårt. Eiver blundade. Hon trodde hon skulle svimma. Hjärtat slog överallt, ända ner i fötterna på henne.

Och en annan bekant röst sa, mycket nära dem:

Men vad är det här? Vem har lekt här?

Titta, Rabbi, små saker i gräset. Men det liknar ju precis . . .

Och då satte sig både Ursa och Rabbi på huk, dammiga och trötta, och började peta på bord och stolar och små strumpor som hängde till tork på en gren.

Och titta Rabbi — Ursa pekade på lövsängarna. Vem har varit här och finurlat? undrade Rabbi. Rabbi, sa Ursa saktare, jag har så gräsligt ohyggligt lessamt efter Eiver och Nalle Iv-

Då räknade Nalle Ivar tyst: ett tu tre. Och:

Uiiiiiiiiiiiiiii —

Med ett förfärligt vrål rusade de fram, rakt i famnarna på Ursa och Rabbi som satte sig pladask av häpnad.

Men Tulle dansade vilt, med kråkröst och ostadiga ben:

Sving du fula fluga sving
å den fula flugan svang —

P a n g, skrek Rabbi och fångade opp henne när benen vek sig, armarna slängde ännu en lång stund. Älskade Tulle! Vi ska lusta och finurla! H u r har du kommit hit?

Eiver skrattade och grät hos Ursa och Nalle Ivar borrade in sin nos i hennes hand och var så lycklig att han var alldeles tyst, han bara suckade. Djupt, djupt.

Men Lizzi och Nalle Sven klättrade opp på Rabbis nacke och knuffade undan sjömansmössan och kramade henne så hårt att hennes runda ansikte blev alldeles grannrött. Mute! Tessemute!

Och Eiver trasslade in sig i Ursas långa flätor och ingen sade ett redigt ord. Och den långa flickan Barbro såg på med stor förvåning, hon visste inte alls att det fanns gäster på deras lantställe.

Men när Nalle Ivar suckat slut, fick han fram: Ni kan aldrig t r o . . .

Det räcker många hundra år att berätta, skrek Nalle Sven.

Måsen!! Jag vill berätta om den!

Va? sa Rabbi, för det var lite svårt att förstå Tulle. Varför ser du så underlig ut, Tulle?

Men när Eiver äntligen kunde tala, sa hon: Hur kom ni så kvickt? Ur karan-tän?

Vi var ju så förfärligt friska, skrek Rabbi och grinade över hela ansiktet.

Oj oj, sa Eiver och lutade sitt huvud mot

Ursas trygga kind. Hon slöt ögonen. Eiver blev barn igen.

Det är så tröttsamt att vara mamma, sa hon.

INNEHÅLL:

	Sid.
Början	5
Vi ger oss i väg, sa Eiver	12
Ett ställe där man svimmar	23
Bedrövelsens trappa	34
Muntra Damen och Sura Herrn	41
Varken hundar eller katter	50
Äntligen!	62
Tulle blir fågel	75
Tillträde förbjudet	87
Värmeland du sköna	95
En upprörd förmiddag	108
Tulle blir mänska	125
Kan kaniner hosta?	139
Det tysta huset	152
Och äntligen, äntligen!	166